

Fabrikalardan makine sesinden önce *İşçinin Sesi* gelecek!
Yıl:14, Sayı:364, 31 Ekim 1988

İŞÇİNİN SESİ

Tek büyük işçi sınıfı!
Tek silah illegal parti!
Tek yol devrim!

Sanmayın Evren komünist partisi kurulsun diyor

KOMÜNİST PARTİSİ BAŞKA TBKP BAŞKA

Evren 1983'te, "ne derlerse desinler, bizde komünist partisi kurulamaz" demişti. Daha sonra da, her ailenin arabası olana kadar komünist partisi kurulamaz türünden sözler etmişti. Şimdi çelişkiye mi düşüyor? Hayır. Yine komünist partisinin kurulamayacağını düşünüyor ama şimdi komünist partisi derken kastettiği, komünist göstermeye çalıştığı TBKP'dir.

Burjuvazinin her alanda başı beladadır ve artık bu belalı başını duvardan duvara vurmaya başlamıştır.

Ekonomik politikada değişiklikler, eskiden, burjuvazinin kendi açısından ne istediğini bilir bir yaklaşımla yapılırdı. Şimdi ise çaresiz bir bocalamayı yansıtıyor. Örneğin, şikayetlerin dozuna göre faizler kah yükseltiliyor, kah alçaltılıyor ama artık, yükseği yüksek, alçağı alçak da olmuyor. Enflasyon azdığı için faiz belli bir düzeyin altına düşemiyor. Öte yandan, eskiden yüksek faiz, parasını bankaya yatırana belli bir gelir sağlardı. Şimdi yalnızca enflasyon karşısında kaybını azaltıyor.

Ekonomi kaygan zeminde bir o yana, bir bu yana yalpalarken, siyaset de her geçen gün daha çok kaynıyor.

İşkenceciler korkudan titriyorlar

ANAP'ın içinde, Özal'a karşı alışılmadık başkaldırılar yaşanıyor. MİT, Emniyet ve hatta ordu gibi devlet güvenlik örgütleri kaynıyor. Yeni bir güvenlik örgütü kuruyorlarmış. Acaba kaynamaya karşı önlem mi alıyorlar? Burjuvazi bir süredir, kafası kızdıkça biribirine silah çekmeye başlamıştı. Şimdi devrimcilere sokaklarda silahlı saldırı huyu da yeniden depreşti. Tuzla'da 4 devrimci, 16 polisin birden sıktığı 200'ü aşkın kurşunla vahşice öldürüldü.

Tuzla cinayeti yüzsüz liberalleri çok güzel sergiledi. Bir yandan, sol liberaller, halkın öfkesinden korktukları için, olayı geçiştirmeye çalıştılar. Göstermelik, basmakalıp protesto yazıları yazdılar ve bunu da fazla uzatmadılar. Öte yandan, sağ liberaller, aynı korkuyla daha da ileri gidip, olaya kaçakçılıkla ve güvenlik örgütlerinin iç çatışmasıyla bağlı esrarengiz bir olay süsü vermeye kalkıştılar. Böyle yaparak, biraz da gülünç bir konuma düştüler.

Bundan önce kendi iç çatışmalarını, bireysel olaylar olarak yansıtmaya çalışıyorlardı. Şimdi ise devrimcilere silahlı saldırıyı kendi iç çatışmaları gibi gösterelerek durumu kurtarmaya çalışıyorlar. Yaşam nasıl ilerliyor.

Tam Tuzla cinayetinin ardından, işkenceciliğiyle ünlü Yıldıran vuruldu. Halk neredeyse bir ağızdan helal olsun diye bağıracaktı. Olay o kadar sevinç yarattı ki, ANAP milletvekili Nurettin Yılmaz bile adamın işkenceciliğinden dem vurmak durumunda kaldı. İşkenceciler zaten geceleri uyuyamaz olmuşlardı. Şimdi ödleri tam anlamıyla patlayacak.

Öte yandan, uzun bir süredir cezaevleri de yine kaynıyordu. Devrimci tutuklular hemen her cezaevinde çeşitli eylemler koyuyorlardı. Bu durum hükümeti geriletti. Tek tip elbisenin kalkacağı, ayrıca yasalarda bazı değişiklikler yapılacağı açıklandı.

Acaba Evren komünist mi oldu?

Bu arada siyasetteki kaynamanın en hoş yansımalarından biri, çeşitli protesto gösterileriyle karşılandığı Almanya'ya giderken, Evren'in birden bire komünist partisinin kurulmasını savunmasıdır. Belki bundan da hoşu, yanlış anlaşılmasın, ben komünizme karşıyım diye düzeltme yapmasıdır. Evren hiç merak etmesin, hiç kimse onu yanlış anlamaz. Herkes onun ne olduğunu biliyor.

Evren'in bu sözleri üzerine söylenecek çok şey var.

Evren bu sözleri ettiğinde, nedenine ilişkin iki yorum getirildi. Biri Türkiye'nin Ortak Pazar'a girme sorunuydu, ötekisi de Evren'in cumhurbaşkanlığına yeniden aday olma durumuydu. Ne kadar hoş. Şu işe bakın ki, 1988'in Türkiyesinde, Evren gibi bir faşist bile, aday olacaksa soldan konuşmak, hatta komünist partisine bile sempatik gözükmek durumunda kalıyor.

Evren'in 1980 sonrası iki üç yıl su katılmamış faşizmin uygulayıcısı olmasıyla, şimdi böyle son derece demokratik(!) görünmeye çalışması, faşizm ile burjuva demokrasisi arasındaki ilişkiyi çok güzel örnekliyor. İkisini *apayrı* iki devlet biçimi, dolayısıyla biçimi de değil, iki ayrı devlet olarak görenler, kişi olarak Evren'in, iki biçim arasında sağladığı sürekliliği anlayamıyorlar. Ama işte ortada. Faşist adam, şimdi başka bir rol kesiyor ve işlevini sürdürüyor.

Evren 1983'te, "ne derlerse desinler, bizde komünist partisi kurulamaz" demişti. Daha sonra da, her ailenin arabası olana kadar komünist partisi kurulamaz türünden sözler etmişti. Şimdi çelişkiye mi düşüyor? Hayır. Yine komünist partisinin kurulamayacağını düşünüyor ama şimdi komünist partisi derken kastettiği, komünist göstermeye çalıştığı TBKP'dir.

Yani Evren'in böyle birdenbire "demokrat" görünmeye çalışmasının ardında yatan etkenlerden en önemli biri de, Yağcı-Sargın senaryosunun ilerleyebilmesi için onun üzerine böyle bir işlevin düşüyor olmasıdır. Evren işlevini yerine getiriyor.

Operasyon Yağcı

Yağcı'lar Türkiye'ye hapiste ömür çürütmeye gitmediler. Onların anlaşmayla da bağlanan işlevi, "komünist" kılığında görünecek legal bir parti ile işçi sınıfını yolundan çıkarmaya çalışmaktır. Hapiste tutulmaları bu ana işleve girizgahtan başka birşey değildir. Ama artık girizgah fazlaca uzadı. Bu nedenle birşeyler yapmak gerekiyordu. Evren, bir taşla, Yağcı'ların yanı sıra, yeniden

adaylık, AT'ye hoş görünme gibi birkaç kuş daha vurmak için de, bunda öncülük yaptı.

Yağcı operasyonunda burjuvazinin işi pek kolay değil. Hem Yağcı'ları kızıl komünist gösterecek ve onları legale çıkarıp komünist partisine izin verdik diyecek, hem de bu manevradan, gerçek komünistlerin yararlanmasını engelleyecek. Bu noktada sorunları vardır. Ama aynı zamanda akıllı hukuk uzmanları da vardır.

Bu hukuk uzmanlarından, sol liberal Uğur Mumcu bu açmazın çözümü konusunda şöyle akıl vermiş:

"Komünist partilerin yasallaşması için 141 ve 142'nci maddelerin kaldırılması yeterlidir. Bunun için ayrıca anayasanın 14.maddesinin değiştirilmesi zorunlu değildir...

"14. madde, *'sosyal bir sınıfın diğer sosyal sınıflar üzerinde egemenliğini sağlamak'* görüşüne dayalı partilerin kurulmasını yasaklamıştır.

"Marksizmin tanımladığı anlamda sınıf egemenliği *'proletarya diktatörlüğü'* yoluyla kurulur. Avrupa'daki komünist partileri, *'proletarya diktatörlüğü'*nü çoktan terk etmişlerdir. Dolayısıyla *'sınıf egemenliği'* komünist partileri için amaç olmaktan çıkmıştır.

"...

"...Türkiye Birleşik Komünist Partisi de çoğulcu demokrasiyi benimsediğini, miras ve mülkiyet hakları nı korunacağını da açıklamıştır.

"Anayasa, *'sınıf egemenliğine dayalı'* parti kurmayı yasaklıyor. Komünist partileri *'proletarya diktatörlüğü'* kurma amacını programlarından çıkardıkları için, anayasadaki bu yasak bu partileri kapsamıyor.

"Bu nedenledir ki, komünist partisinin serbest olması için önce anayasanın 14'üncü maddesinin değiştirilmesi, bu değişikliğin de halkoyuna sunulması gerekmez..." *(Cumhuriyet,* 23 Ekim 1988)

Uğur Mumcu böyle akıl vermiş.

Sahtekarlık madalyonunun iki yüzü

Türkiye burjuvazisi sahtekarlıktan bir türlü kurtulamadı. Atatürk öz be öz kendi adamlarına, düpedüz sahte TKP kurdurmuştu. Şimdiki burjuvazi de, Yağcı'larla anlaşma içinde, bugünkü koşullara uyarlanmış, buna benzer bir iş çeviriyor.

Yağcı'lar gibi görüşlere sahip bir parti komünist partisi değildir. Uğur Mumcu'nun verdiği akıl da tam bu noktada önem kazanıyor. Gerçekte komünist olmayan bir partiyi komünist diye legale sürmenin, gerçekte komünist olan partiye ise yasağı sürdürmenin yolunu gösteriyor. Onu komünist yapan tüm belirleyici özellikleriyle TKP'yi legale çıkarmadıktan sonra, komünist partisi kurulabilir, kurulmalıdır vb. sözler çağdaş sahtekarlıktan başka birşey değildir. Bizim burjuvazi has Atatürkçüdür.

Sahtekarlık madalyonunun bir yüzünde burjuvazinin çeşitli kolları kanatları varken, öteki yüzünde de Yağcı'lar var. TBKP adına Ahmet Kardam şöyle demiş:

"Partimizin Başkanı Nihat Sargın ile Genel Sekreterimiz Haydar Kutlu'nun bir yıl önce TBKP'yi yasal olarak kurmak amacıyla Türkiye'ye döndüklerinde komünist parti kurulmasının zamanının henüz gelmediğini söyleyen Cumhurbaşkanı ve Başbakanın, şimdi bu düşüncelerini değiştirmiş olmaları, düşünce ve örgütlenme yasaklarının acısını çeken tüm halkımız için sevindirici bir gelişmedir." *(Cumhuriyet,* 19 Ekim, 1988)

TBKP sözcüsü Kardam da, sahtekarlığın kendilerine düşen yanını böyle tamamlıyor. Halkımız için sevindirici bir gelişme varmış gibi bir manzara çiziyor. Bu açık, ancak, yukarıdaki sözlerde, henüz çözemediğimiz bir konu var. Nabi Yağcı'ya hâlâ Haydar Kutlu denmesini nasıl açıklıyorlar?

Reformizmin batağına değil devrimin kızıl güneşine

Bütün bu manevralar, sahtekarlıklar, işçi sınıfımıza yöneliktir. Amaçları işçi sınıfını devrimci yolundan çıkarmak, reformist bataklığa yollamaktır. Ancak amaçlarına ulaşamayacaklardır.

Burjuvazinin yaptığı plan, TKP faktörünün varolmadığı ülkelerde geçerli olabilir. Burada biz varken ve proletarya diktatörlüğünü vb. hiç de yadsımaz, gerçek komünistliğin nasıl olduğunu sergilerken, burjuvazi, TBKP'yi, "komünist" diye ne kadar süre pazarlayabilir?

"Dünya komünist hareketi", komünistlikten istifa etmişken, başka bazı ülkelerde değil de Türkiye'de TKP gibi bir partinin olması, yine ülkenin koşullarıyla, sınıfın durumuyla bağlıdır. Onların bir ürünüdür. Bu da güzel günlerin başlı başına habercisidir.

Ancak, partimize en hain saldırıların yönelebileceği, kritik bir dönemden geçiyoruz. Biz, uygarlık vb. arkasına sığınarak, burjuvaziden namus bekleyen hain ya da aptallardan değiliz. Burjuvazi bükemediği bileği öpüp başına koymaz, kesmeye, koparmaya vb. çalışır. Bu bilinçle davranmalıyız, davranıyoruz. Yükselmekte olan işçi hareketinden güç alıyoruz.

Tek silah parti, tek yol devrim!

S.Günbudak

İŞÇİNİN SESİ
Türkiye'den 4 kitap gönderilerek abone olunabilir. ■ Yazışma adresi: PO Box 513 London, N16 5QB ■ Baskı: Morning Litho Printers Ltd (TU) ■ Gönderilen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme, ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

YAŞASIN EKİM DEVRİMİ!

Ekim Devrimi'nin 71. yılını, devrimin ve tüm dünya proletaryasının büyük önderi Lenin'i saygı ve sevgiyle anarak kutluyoruz.

Büyük Ekim Devrimi'nin kazanımlarının hain Gorbaçof kliği eliyle adım adım emperyalizme teslim edilmekte ve Lenin dahil devrimin en saygın liderlerine dil uzatılmakta olduğu bugün Lenin'e sarılmanın, komünizme bağlılığın, ülkemizde ve dünyada devrime inancın önemi daha da büyüktür.

Ekim Devrimi, Lenin ve Sovyet proletaryası tarafından tarihe altın harflerle kazınmıştır. Dünyaya yaktığı kızıl ışıkların pırıltısını söndürmeye, ne Gorbaçof'ların ne de büyük efendileri emperyalizmin gücü yetebilir.

Yetmeyecektir.

Yaşasın Ekim Devrimi!

Yaşasın komünizm!

İnançla merhaba!

Merhaba yoldaşlar,

Şu an içimde uzun bir süredir yazamamamın tutukluğu var. Yaşadığım güncel olaylar beni öylesine alıp sürükledi ki kendimi ancak toparladım. Komünist olarak bunu en kısa sürede yapmak zorunda idim. Bilinçli olmanın yararını bu süreçte çok iyi kavradım. Özel yaşamımdaki değişiklikler de bu dönemde etken oldu. Her neyse. Şu 1,5 aylık yazamama sürecinin bitmesi çok güzel.

Yoldaşlar, güncel yaşam kendi perspektifi içinde gelişiyor. Düzenle uzlaşan TBKP'ye karşı tek umudumuz TKP'mizdir. Merkezin aldığı kararlara uymayı görev bilirim. Bilinçli bir komünist olarak yetişip partime daha da yararlı bir insan olmak isteğindeyim.

Bir komünist olarak SHP kuyrukçuluğuna şiddetle karşıyım. işçi sınıfı SHP kaypaklığını çok iyi anlıyor. Halen bu yapıya sahip çıkanlar, burjuvaziye yaltaklanmayı meslek edinmiş küçük burjuvalar ya da sınıf bilinci gelişmemiş ve gelişmesin diye inatla direnen bireylerdir.

Yoldaşlar, partime olan inancımla, bundan böyle sürekli yazacağım. Ben işçiyim, o nedenle bazı gerçekleri günlük yaşamdan kavramam daha kolay. Üstüme aldığım görevleri elimden geldiğince geliştirmeye, yetkinleştirmeye çalışacağım.

Umutla merhaba yoldaşlar.

Yalçın Türe, Ankara

Yıkmaktan başka yolu yok

Değerli yoldaşlar,

OECD Eğitim Komitesi tarafından ilk ve orta öğretimi kapsayan ve *Türkiye'de Eğitim Politikasının İncelenmesi* adlı 78 sayfalık bir rapor hazırlandı. Raporda belirtilenlerin bazıları şunlar:

1. "Öğretmenler büyük meslek aşkı taşıyorlar."

Gerçekten de pekçok öğretmen mesleğini sever. Gerici eğitim sisteminin çeperini az da olsa aşıp, bilimi öğretme uğraşısında olan öğretmenler, burjuvazi tarafından hemen sürgüne gönderiliyorlar. Gittikleri yerde de ödün vermedikleri görülünce, hemen meslekten ihraç ediliyorlar. Doğru dürüst bir matematik işlemini bile öğretmeden, gerici ideoloji ile genç kafaları dolduran öğretmenler ise ödüllendiriliyorlar. Bu durumda "meslek aşkı"ndan söz etmenin zorluğu ortadadır.

2. "Okul yöneticileri iyi eğitim görmüş, başarılı öğretmenler arasından seçilmekte."

Bütün bu ölçütler tabii ki burjuvaziye göre. Bu işleyişe, Zonguldak'ın bir ilçesinde ilkokul öğretmenliği yapmış, fakat sonraları mesleğinden ayrılmak zorunda kalmış bir arkadaşımın başından geçen olayı anlatarak örnek vermek istiyorum.

Bu arkadaşım devrimci görüşlü bir insan olduğu için, okul müdürüyle sürekli geçimsizlikleri olmaktaydı. Bir gün okulu teftiş etmek için müfettiş gönderilmiş. Müfettiş, okula gelince okul müdürü ile görüşmüş ve müdür, öğretmen ile aralarındaki sürtüşmeleri anlatmış. Öğretmenin çalışmalarında açık arayan müfettiş, açık bulamayınca, öğretmene okul bahçesinin çakıl taşları ile doldurulması görevi verilmiş. Gereken bütçe hiç ayrılamadığından yerine getirilemeyen bu görev, öğretmenin başka bir yere sürülmesine yeterli olmuştur.

Bunun gibi binlerce olay Türkiye'de yaşanmaktadır. Bunlardan da anlaşılıyor ki "başarılı öğretmen" tanımı burjuvaziye göre başarılı olan bir kesimi kapsadığı için, aslında çok az sayıda öğretmen için geçerli oluyor.

3. "Okul inşa geleneği zengin."

Bence, Türkiye'de cami ve kuran kursu inşa geleneği daha zengin.

Kendisi de burjuva anlayışla yazıldığı için, OECD raporu gerçekleri iyi yansıtmıyor. Türkiye'de şimdi ticari anlayış eğitime iyice egemen oldu. Bununla bağlı olarak, İstanbul'un Kalamış köyünde görüldüğü gibi, burjuvazi, okula aldığı öğrenciler arasında zengin-yoksul ayrımı yapıp, ona göre eğitim bile uyguluyor.

İşçi sınıfı, bu eğitim sistemini de burjuvazinin başına çalacak. Başka yolu yok!

Mahmut Canoğlu

OKUYUN KAZANIN!

Kupon vermiyoruz.
Otomobil, ev, arsa, televizyon, video, buzdolabı, çamaşır makinası, çocuk arabası, oyuncak dağıtmıyoruz

OKUYUN KAZANIN!

OKUYUCU YOLDAŞ

İşçinin Sesi'ni daha güçlü çıkartabilmek, fabrikalarla, işyerleriyle, işçi semtleriyle olan bağını derinleştirip güçlendirmek, deneyimlerinizden çıkan dersleri tüm harekete daha iyi ve daha etkili ulaştırabilmek için gazetenizi yazılarınızla, haberlerinizle, çektiğiniz ya da topladığınız fotoğraflarla besleyin.

İşçinin Sesi çalışanları

Burjuvazi Tuzla'da işlediği vahşi cinayeti karanlıklara saklamak istiyor, ama:

Halk suçluyu görmüştür

Burjuvazi Tuzla vahşetini bir muamma haline sokmaya çabalıyor. Öldürenler kimlerdi, öldürülenler kimlerdi, ve niçin öldürülmüşlerdi? Burjuvazi çeşitli kollardan ve binbir taktikle bu soruların son derece basit olan yanıtını bulanıklaştırmaya çalışıyor.

Tuzla'da, burjuva devletin polisi, MİT'i, TİKKO'lu dört devrimciyi vahşice katletmiştir. Burjuvazi, işçi, emekçi halka karşı işlediği cinayetler hanesine bir de bu olayı eklemiştir.

Nurten Keskin

Gazetemizin geçen sayısında, Tuzla'daki vahşi cinayetin halktan çok büyük tepki topladığını, daha iyi açığa çıktıkça daha da büyük tepki toplayacağını yazmıştık. İşte tam da bu nedenle, burjuvazi Tuzla vahşetini bir muamma haline sokmaya çabalıyor. Öldürenler kimlerdi, öldürülenler kimlerdi, ve niçin öldürülmüşlerdi? Burjuvazi çeşitli kollardan ve binbir taktikle bu soruların son derece basit olan yanıtını bulanıklaştırmaya çalışıyor.

Tuzla'da, burjuva devletin polisi, MİT'i, TİKKO'lu dört devrimciyi vahşice katletmiştir. Burjuvazi, işçi, emekçi halka karşı işlediği cinayetler hanesine bir de bu olayı eklemiştir.

Tuzla katliamının altında yatan ve açığa çıkardığı başka bazı gerçekler ve ikincil yanlar da vardır. Örneğin polis örgütündeki kaynama, MİT-Emniyet çatışması, burjuva güvenlik sisteminde iç çatışmaların düzeyi vb. Burjuva basın — aynı zamanda solcu geçinen ama neci olduğu belirsiz bazı dergiler de — bu ikincil yanları ön plana çıkararak ve katliamın sorumluluğunu bu yanlara yıkarak dikkatleri burjuvazinin canavarlığından dağıtmaya çalışıyorlar. Halkın polise ve devlete yönelen tepkisini başka yönlere kaydırmaya çabalıyorlar.

Bu çabalar arasında, 21 Ekim tarihli *Hürriyet* gazetesinde çıkan "korkunç ihbar" ile 16 Ekim tarihli *İkibine Doğru*'da çıkan, olayla ilgili yazılar övgüye değerdir(!)

Hürriyet gazetesinde çıkan "korkunç ihbar" Tuzla'da öldürülenlerin bir hayali ihracat olayıyla bağlantılı olarak öldürüldüğünü söylüyor. Bu "ihbar"ı *Hürriyet* mi kaleme almıştır, yoksa MİT mi yazdırmıştır onu bilemeyiz, ama yazıda, okuyanın aklında "öldürülenler kaçakçılarmış" izlenimi kalması için ince taktikler kullanılmış.

Konuşmasından polis olduğu, olaya şahit olduğu çıkarılan "ihbarcı", öldürülenlerin büyük bir kaçakçılık olayını açıklamak üzere İstanbul'a gidiyor olduklarını, arkasında büyük isimlerin bulunduğunu söylüyor ve *Hürriyet* Haber Merkezi müdürü Hasan Yılmaer'e bu isimleri ve daha başka bilgileri veriyor(!) Ne ilginçtir ki, bu "ihbar"ın kendisini ve pek çok yönünü yazan, haberi sürmanşet veren *Hürriyet*, "Tuzla operasyonunun arkasındaki büyük isimleri" yazmıyor.

Hürriyet'te çıkan bu "korkunç ihbar" gerek Hürriyet'in daha önce verdiği haberlerle, gerekse kendi içinde pek çok çelişkiler taşıyor ama gazete bunlara hiç değinmiyor. Açıkçası, bunun gerçek bir ihbar gibi algılanması için, kendini de fazla bağlamadan elinden gelen herşeyi yapıyor.

Hürriyet'in — ya da MİT'in — yapmak istediği şey çok açıktır: Öldürülenlerin devrimci oldukları için değil, hayali ihracatçı, kaçakçı vb. oldukları için öldürüldüklerini, bunun MİT, polis, mafya içindeki bir çatışma olduğu imajını yaratmak.

Çevir kazı yanmasın

İlk başta *Hürriyet* dahil, bütün burjuva basın öldürülenlerin — onların deyimiyle — "terörist" olduklarını, İstanbul'a büyük eylemler yapmaya geldiklerini, arabada örgütsel dökümanlar ve bombalar bulunduğunu vb. yazdı. Daha ilk haberlerde öldürülenlerin TİKKO militanları olduğu yazıyordu ve *Hürriyet* olayı "ibret olsun" başlığıyla vermişti. *Hürriyet*'in, devrimcilere kin kusan bu başlığı, burjuvazinin gerçek sınıf güdülerini ve Tuzla operasyonunun gerçek nedenini ortaya koyuyordu.

Ancak işçi emekçi halka ve onun devrimci evlatlarına bu büyük meydan okuma, ortama pek uygun düşmüyordu. Halkın burjuva devlete ve onun polisine olan nefreti böyle bir olayla bir anda şahlanabilirdi. Burjuvazi bu tehlikeyi görmekte gecikmedi.

Burjuva basında ikinci gün işler değişmişti. Sanki "bir el" bütün kulakları hafifçe burmuştu. Operasyonun karanlık yönler taşıdığı yazılmaya başlandı. Dört devrimcinin katledilmesine dün en büyük alkışı veren *Hürriyet*, ertesi gün karanlık yanlar diye beş soru ortaya attı. Sorular şöyleydi:

"Kıstırıldıkları Federal Alman plakalı otomobilde ölü ele geçirilen 4 kişiden, sadece Fevzi Yalçın'ın daha önce TKP-ML Partizan Davası'nda yargılanmış olması, öteki 3 kişinin ise herhangi bir eyleme karışmadığının belirlenmesi, birtakım soruları gündeme getirdi.

"1. Polis, aracın lastiklerini patlatıp durdurmayı neden denemedi?

"2. Teröristleri sağ ele geçirip sorgulamaya almak niçin düşünülmedi?

"3. Otomobili kullanan Reha Şen'in neden sabıkasına rastlanmadı?

"4. İhbara rağmen, araçta bomba bulunamamasını, polis nasıl açıklıyor?

"5. İstanbul polisindeki son tayinler nedeniyle sinirlerin bozuk olduğu ve belirli bir şaşkınlık yaşandığı iddiası, gerçek miydi?" (*Hürriyet*, 9 Ekim 1988)

Soru diye ortaya atılan bu cümlelerin bir çarkediş hazırlığı olduğu ve alelacele çırpıştırıldığı çok belliydi. "Sorulara neden olan şey" de dört kişiden yalnızca birinin daha önce TKP-ML Partizan davasından yargılanıp, üçünün sabıkasız çıkmasıymış. Ne var bunda şaşılacak? Devrimci örgütlerin bütün militanları sabıkalı olur diye bir zorunluluk mu var? Üçüncü soru da aynı şaşkın ördek pozlarında sorulmuş. Ama gerçekte şaşırdıkları falan yok. Bu soruların anlamı sonraki gelişmelerle ve yukarıda sözettiğimiz "korkunç ihbar"la birlikte daha iyi ortaya çıkıyor.

Öfke dolu halka karşı büyük bir gaf yaptıklarını anladıkları için ve olay örtbas edilemeyecek kadar büyük olduğu için bari başka türlü gösterelim dediler. Ölenlerin devrimci olmadıkları, hatta hatta halkın nefret ettiği taraftan, kaçakçı, polis, mafya olabileceği imajı yaratmaya çalıştılar. Olayın üstüne bir yandan böyle bir sis perdesi çekerken, öte yandan da durumu saklayamama olasılığına karşı önlemlerini geliştirdiler. Ölenlerin yakınları ve halk bu duruma tepki gösterecek, bunu engellemek mümkün değil, bari tepkinin sisteme yönelmesini engelleyelim dediler. Yukarıdaki beşinci soru da işte bunun hazırlığıydı. "Aslında burjuva sistem, onun polisi böyle katliamlar yapmaz, ama şu sıralar İstanbul polisi bunalımlı, ondan oldu" demeye getiriyorlar.

Sistemi suçtan kurtarmaya, devleti aklamaya çalışıyorlar. Oysa burjuvazinin, onun devletinin, polisinin, MİT'inin halka karşı işlediği ne ilk cinayettir bu, ne de son olacaktır. Biz bu sistemi yıkıp cinayetlerin kökünü kurutana kadar.

Siz kimden yanasınız?

Hürriyet'in yaptığında şaşılacak bir yan yok da, ya *İkibine Doğru*'ya ne oluyor?

Bu dergi 16 Ekim tarihli sayısında Tuzla katliamını kapak yaptı. Kapakta şu yazıyor: "Sorumlu: Polisteki Hareketçi Kanat". İçerideki yazıda, başlığın üstünde de "polisin iç çatışmasında kurbanlar" diye bir kaş var.

Yazı bütünüyle katliamı polisin içindeki çatışmalara ve MİT-Emniyet çatışmalarında bir tarafın suçu olarak göstermeye çalışıyor. Açıktır ki *İkibine Doğru* burjuvaziden yana konuşuyor. Sorumlu burjuva düzen değilmiş, düzenin polisi değilmiş de "polisteki hareketçi kanat"mış. Neden? Bu katliamlar bu düzene yakışmıyor mu? Tam tersine bu katliamlar burjuvazinin gerçek yüzünü, işçi sınıfına ve devrimcilere düşman yüzünü sergiliyor.

İkibine Doğru, dört TİKKO'lu devrimcinin ölümünü "polisin iç çatışmasının kurbanları" olarak gösteriyor. Bu da yine polisi aklayan bir tutumdur. Polis, iç çatışmaları olmasaydı böyle katliamlar düzenlemez miydi?

Bu burjuva kuyrukçularının işi çok zor. Bizim ülkemizde polisi, burjuva devleti sevimli gösterebilmenin nesnel temeli yok. Kuyrukçular burjuvaziyi aklamak için bin dereden su getirirler ama burjuvazi hergün yeni katliamlarla, saldırılarla kuyrukçuların yüzünü kızartır.

Burjuvazi, işlediği büyük suçun cezasından kurtulabilirim umuduyla operasyonu yapan 16 polis hakkında dava açtı. Sistem suçlu sandalyesinde oturursa hepten yok olacağız diye düşünüp 16 polisi suçlu sandalyesine oturttular. Böylece, "bakın biz suçluları cezalandırıyoruz" deyip, halkın öfkesini yatıştırmayı umuyorlar.

Polislere açılan dava göstermeliktir. Ceza alma olasılıkları çok küçüktür. Ama ceza alsalar bile bu, düzenin suçunu ne ortadan kaldırır ne azaltır. İşçi sınıfımız suçluyu devrimle cezalandıracak, burjuvaziyi döktüğü kanda boğacaktır.

Emniy t f kurduyor

Burjuvazinin yönetim bunalımı her geçen gün artıyor. Yumuşak karnında şiddetli sancılar başladı. Güvenlik örgütleri hem kendi içlerinde, hem de birbirleriyle didişmeyi artırdı. Son MİT raporu ve ardından gelen MİT operasyonundan sonra güvenlik örgütlerinde huzursuzluk, didişme iyice arttı. Başlıktaki sözü biz söylemiyoruz. Burjuva basın böyle diyor.

Emniyetteki huzursuzluklara karşı önce İstanbul'da atamalar, işten el çektirmeler başladı. İstanbul Emniyeti'nden 112 polis başka illere sürüldü ama bunların yerine İstanbul'a yalnızca 12 polis verildi. Sonra Türkiye genelinde değişiklikler başladı. 8 ilin emniyet müdürleri görevden alındı, 24 ile yeni emniyet müdürleri atandı. Ama bunlar huzursuzluğu çözmeye yaramadı, tersine artırdı.

Tuzla operasyonu tam bu değişikliklerin üstüne geldi. İstanbul Emniyeti'ndeki değişiklikler, MİT'le Emniyet teşkilatı arasındaki çatışmalar belki Tuzla'daki vahşetin zamanlamasını, dozunu etkilemiş olabilir. Hatta Tuzla, burjuvazi açısından bugünkü ortama denk düşmeyen bir darbe, bir gaf olabilir. Ama bütün bunlar Tuzla cinayetinin sorumlusunun bu çatışmalar olduğunu değil, çatışmalarıyla birlikte bu düzen olduğunu gösterir.

Tuzla cinayeti hem Emniyet ve öteki güvenlik örgütleri içindeki çelişkilerin iyice azdığını göstermiştir, hem de bu çelişkileri daha çok azdırmış, polis içindeki huzursuzlukları artırmıştır.

Yalnızca emniyette değil ordu içinde de derin bir huzursuzluk vardır.

Günaydın gazetesinin yazdığına göre Diyarbakır Cezaevi eski iç emniyet amiri, işkenceci binbaşı Esat Oktay Yıldıran'ın devrimcilerce öldürülmesi ile ilgili olarak gözaltına alınan 8 askerin üzerlerinde öldürülecek subayların isim listesi bulunmuş. Ordu içinde, özellikle erler ve alt kademe subaylar arasında tepeye ve düzene tepki vardır.

Burjuvazinin karnındaki sancılar devrimci durumun ortalığı sarmak üzere olduğunu gösteriyor. İşçi sınıfının mücadelesi yükseldikçe burjuvazinin sancıları dayanılmaz olacaktır.

İŞÇİNİN SESİ

R. Yürükoğlu

İşl r z rlaştıkça zorlular harekete geçer

Zor gün

Zor gündeyiz. Bunun nedeni, bir kaç kişinin yaptığı ya da yaptığı söylenen ve örgütün üzerine yıkılmaya çalışılan bazı işler midir, yoksa bu bir provakasyon mudur? Provakasyon ise nereden, kimden geliyor? Konunun bu yönlerini bir başka yazıya bırakalım.

Yalnız birşeyi iyi biliyoruz. Bu olayı fırsat sayanların örgüte çok yönlü bir saldırısı var. Ortaya çıkmışı var, ortaya çıkmasını akıllı isek beklememiz gerekeni var.

İşyerini kapatabilirler. Yasal olarak hakları var mı yok mu tartışmasının hiçbir anlamı yoktur. Ayrıca kapatmasalar batırabilirler. Böyle bir durumda borçlar herşeyi götürür, mali açıdan çökeriz.

Çevremizdeki insanların örgütlerden ayağı kestirilebilir, biz bize kalabiliriz.

Bunlar olursa ne olur? Sokullu'nun bir sözü var, "onlar bizim sakalımızı kesti, biz onların kolunu kestik" demiş. Bu dedikleri olursa, onlar bizim iki kolumuzu bir bacağımızı kesmiş olurlar. Ve görevimiz sakalın çıkması için birkaç gün beklemek değil, olağanüstü birşey, iki kolu ve bir bacağı yeniden yaratmak, daha güçlülerini yaratmak olur. Biz bunları da yaparız. Partimiz, yıllardır başına gelen herşeyi elinin tersiyle silip geçmiş bir partidir. Yalnız nasıl yürüyeceğimizde hepimizin kafası berrak olsun.

Zor gün zorlu insanın günüdür

Zor gün yaşıyoruz ve zor gün zorlu insanın günüdür. Hepimize görev düşüyor. Hızla, düşünebildiğimiz her duruma karşı hazırlık yapmalıyız. Siyasal çalışmanın kesintiye uğramamasını ne pahasına olursa olsun sağlayacağız.

Burada değineceğim yön, sık sık karşılaştığımız ama bu kez iyice önemli olan, mali özveri yönüdür. Tüm yoldaşlardan gönül rahatlığıyla, sıkılmadan, üzülmeden mali özveri istiyoruz. *Vermek isteyenden.* Altını çizerek söylüyorum, vermek isteyenden.

Günün görevlerini yerine getirmeyeceklere ne kızarız, ne kırılırız, yalnız birşeyi açıkca söyleyeyim, kendimizi ayırırız.

Kendine komünistim diyen, bugün zorlu insan olduğunu göstermek zorundadır. Biz bildiğimiz yolda yürüyeceğiz. Partide bu tutum, ezici bir çoğunluktadır. Farklı tutuma henüz rastlamadık, ama insanların varolduğu yerde farklı yaklaşımlar olabilir. Ancak rahatlıkla söylüyorum, tutumumuz ezici bir çoğunluktadır. Demek ki, partinin alacağı tutum bugünden bellidir. Kendimizi ayırırız.

Yığın örgütleri daha değişik ortamlardır. Komünistlerin dışında çok sayıda dost var. Yığın örgütlerinde komünistlerin görüşü çoğunluk bulursa, bu tutum egemen olur, yine kendimizi ayırırız. Komünistlerin görüşü azınlıkta kalırsa, kavgasını yapmak niyetinde değiliz. Türkiye'de çok alışılmış "heyecanlı" kongreler, mide bulandırıcı işlerle zaman geçirmek yanlısı değiliz. Yığın örgütlerinde tutumumuz azınlıkta kalırsa, (kalacağına dair bir ipucu yok) bu örgütleri bırakıp gitmeye kararlıyız. Bir dakika bile içinde durmadan bırakıp gitmeye kararlıyız.

Bugün direnme günüdür. Direnmek istemeyenlerden, *partinin gösterdiği yolda* direnmek istemeyenlerden kendimizi ayıracağız. Her koşul altında, sonuna dek gitmeye kararlı olanlar kimlerdir, herkes bilsin.

Şuna benzetiyorum durumu. Deniz kenarında hava düzgünken lastik tekneler oraya buraya dolaşır, tüm dikkatler üzerlerinde, gayet fiyakalı, hızlı hızlı giderler. Rüzgar çıktığında ama onların hiçbirisi denizde duramaz. Hepsi rüzgarın dinmesini karada bekler. Rüzgar yokken demirli duran ağır tekneler için ise, fırtına, rüzgar onların günüdür. Bu kez onlar harekete geçerler. Böyle bir gündeyiz. Zorlu gün zorlu insan istiyor. İngilizlerin deyimiyle, "İşler zorlaştıkça zorlular harekete geçer."

Bu son olaylar giderlerimizi büyük ölçüde artıracak. Tüm örgütlerin, kollektiflerin gelirleri arttırma amacına yönelik bir kampanya gibi çalışmalarını, yapılabilecek herşeyi gözden geçirip yapmalarını istiyoruz.

Zor gün fırsatçının da günüdür

Zor gün zorlu insanların günüdür ama fırsatçının da günüdür. Şu kadar yıllık savaşım içinde tüm deneyler bunu kanıtlamıştır. Ne zaman örgütün başı sıkışmışsa, bir sürü fırsatçının eski kimliklerini bırakıp tanınmayacak kimliklerle hareket ettiklerini görmüşüzdür. "Ali sandıklarımız Osman çıkmışlardır." Onun için hep beraber dikkatli olmalı ve örgütümüzü korumalıyız.

Hem içimizde gizlenmiş varsa parti düşmanlarına karşı, hem partili olmayan ama çevremizde yaşayan ve her fırsatta komünist formasyonu bulandırmaya çalışan, yoldaşlarımızı bozan insanlara karşı. (Çevremizde böyle insanlar var. Kişisel düzeyde son derece "anlayışlı", o arkadaşa bu arkadaşa hediyeler alır, şunu yapar bunu yapar, ama komünistlik yok ve bu dava için gecesini gündüzüne katıp çalışan yoldaşları küçümsemek için de her fırsatı değerlendirirler.) Bu çeşit insanlara karşı uyanık olmak gerekir.

İşçinin Sesi ilk gününden bu yana, zaman zaman bazı yoldaşlara en azından değişik gelen bir tutum içinde oldu. Olağan, durgun dönemlerde partinin gerçek dostu olmadığını bildiğimiz insanlarla da beraber yaşayıp gideriz. Ama zor dönemlerde onları aramızdan ve çevremizden uzaklaştırırız.

Düz mantıkla şöyle düşünmek kolaydır: Bu insanları durum sakinken uzaklaştırmak gerekir, işler karışınca bir de bu sorunlar çıkmasın. Bilemiyorum hangisi yanlıştır hangisi doğrudur ama, belki de kişiliklerimize uygun olduğu için, biz bunun hep tersini yaptık. Bugün de tutacağımız yol budur. Düzgün ortamda partiye derinden dost olmayan insanları çevrelemek kolaydır — hatta işe de yararlar. Bir kez de fırtına çıktı mı, bir olmuş beş olmuş, pek bir anlamı yoktur. Biz kavgadan korkmuyoruz.

Zor günde disiplinli, sakin, birbirine saygılı çalışmanın önemi büyüktür

Zor günde disiplinli, sakin ve birbirine saygılı çalışmanın önemi gerçekten çok büyüktür. Disiplinli, sakin ve birbirine saygılı. Bu alanda istenenden gerideyiz. Siyasal hareketi *götüren* yoldaşların çoğunluğu bu eleştirinin dışındadır ama bir bütün olarak istenen durumdan gerideyiz.

Görevlere yaklaşımda yer yer laubalilik var. Yapılması gereken görevleri yerine getirmeyen, üstüne düşeni yapmayan yoldaşlar var. Randevulara sadakat aksıyor. Daha da kötü birşey söyleyeceğim, dedikodu var. Hele örgütlerimizin birinde fazlasıyla var. Yoldaşlar kusura bakmasınlar ama böyle komünistlik olmaz. Bazı yoldaşlarda ahbap-çavuşluk komünist normların üstüne çıkmış. Yanındaki insanı o şekilde kazanıyor, o şekilde tutuyor. Partiye insan kazanmıyor, kendisine kazanıyor. Disiplinli, sakin ve birbirine saygılı çalışma yürütmeyen, yöneticisi ile takışan, dedikodu yapan yoldaşlar var.

Bu kategori, yukarıda sözünü ettiğim, zor günde beklememiz gereken fırsatçılardan farklı bir kategoridir. Aynı kefeye koymuyoruz. Ne ki, işte o fırsatçının vereceği zararı büyüten zemini örgüt içinde bunlar hazırlıyor. Örgütün dokusunu günbegün gevşetenler bu söylediğim yoldaşlardır. Bu yoldaşlar bu tutumda olmazlarsa fırsatçıyla boğuşmak daha kolaydır.

Bu yoldaşlar, yoldaştırlar, bağlıdırlar, onları aramızdan uzaklaştırmak gibi bir hedefimiz yoktur ama yetkili görevlerden alacağız.

Görevlerinden aldığımız zaman ne yapar bu yoldaşlar? İnsan yapısı karmaşıktır, kendisine eleştiri yöneldiğinde bazan ipin ucunu kaçırabiliyor. Eğer bu son derece haklı ve uzun bir süredir yinelenen ikazların ardından gelen değişiklikleri içlerine sindiremezlerse, bize kızarlarsa, kırılırlarsa, bırakıp giderlerse, yalnızca şunu söyleyeyim, *yanlış* yaparlar. Ama onlara elimiz kalkmaz.

Zor günde siyasal çalışmayı arttırmanın önemi büyüktür

Yine yılların öğrettiği birşey var. Zor dönemde siyasal çalışmayı daha da artırmak gerekiyor.

Bazı bölgelerde demokratik yığın örgütleri ve siyasal parti ilişkisi çok yoğun. Böyle olduğu için, konunun bugüne dek fazlaca üzerinde durmadığımız bazı başka yönlerine de dikkat çekmek gerekir.

Demokratik yığın örgütü-komünist partisi arasındaki yapısal çelişkilerden söz ediyorum. Birbirlerini desteklemek üzere vardırlar, daha doğrusu demokratik yığın örgütleri partileri desteklemek için vardır ama aralarında doğal bir dizi çelişki de vardır.

Bir kez, illegal bir komünist partisi için demokratik yığın örgütlerinde yoğun çalışma yapmak ve uzun yıllar o dernekleri o renkte tutmak demek, o kadroların deşifre olması demektir. Hele dar bir kadroyla işler yürütülüyorsa bu daha da fazla böyledir.

Sonra demokratik yığın örgütlerindeki bu yoğun çalışmalar seçkin kadroların yıpranması sonucunu da getiriyor.

Sonra legal demokratik yığın örgütü büyümek zorundadır. Tanımında var, eşyanın doğasında bu var. Legal bir dernek, karşısında başka dernekler var, büyümek zorundadır. İşte bu büyüme zorunluluğu, istenmeyen, beklenmeyen, önceden görülmeyen çeşitli ödünleri beraberinde getiriyor. Büyüme zorunluluğu ödün istiyor. Verilen ödünler ne yazık ki yalnızca o insanlara verilmiyor, verenlerden çıkıyor. Bu kaçınılmaz (ama aşılabilir) çelişki, kadroların disiplinini eritiyor, yığın kuyrukçuluğu getiriyor.

Bir örnek vereyim. Bir eylem olacak, bazı yoldaşlar yalvara yakara eyleme insan getirmeye çalışıyorlar. Öyle şey mi olur? Eyleme istemeyen gelmesin. Eylem doğruysa biz beş kişi de gideriz. Hiç de utanmayız. Bugün 5 kişiyiz, yarın 5 milyonuz. Ama şunun utanılacak tarafı var. Yarın ben senin tercüme işini yapayım, sen de bugün eyleme gel. Hayır böyle bir ilişki yürütmemeliyiz. Eyleme inanan gelsin, siyasal inançları için gelsin. Biz hem komünist, hem dost olarak işçilerin işini yaparız. Bu bizim inançlarımız gereğidir.

Bu örnek de gösteriyor ki, verdiğimiz ödünleri biz kendimizden veriyoruz. Sonunda komünistlik azalır, dernekçilik büyür. Biz bu sonuçlara varmak için yığın örgütlerinde çalışmıyoruz.

Arada çelişki var, bunu anlatmak istiyorum, yoksa demokratik derneklerde çalışmayalım demiyorum. Arada nesnel çelişki var. Bu çelişkiye önlemlerle yürümek gerekir. Yoksa, belki usta dernekçiler yetişir, ama bu usta dernekçi yoldaşlarımız komünist kazanamazlar. Çünkü, yaptığı komünist değil, dernekçi bir çalışmadır. Ahbap-çavuşluk temeline dayalı bir çalışma. Ve ödünler durmaz bir yerde.

Öte yanda, kazandığımız insanlara bakarsanız, ya kendisi gelip bizi bulmuştur, ya da biz siyasal eylemler içinde kazanmışızdır.

Bunlardan bir doğruya varmak istiyorum. Her eylem, her çalışma, kendine uygun insanı çeker. Nasıl bir çalışma yürütüyorsan, o çeşit insan kazanırsın. Hatta dahası, nasıl bir çalışma yürütüyorsan, o çeşit bir insan da olursun sonunda.

Bugün zor bir gündür, siyasal çalışmayı artırmak gerekir. Siyasal çalışmayla kazanılacak insan zor günlere daha yatkın insandır.

Ayrıca siyasal çalışmayı yükseltirsek, demokratik yığın örgütlerindeki çalışmanın bazı çelişkili yönlerini aşmak da daha kolay olur. Siyasal çalışmayı artırmalı, ölçütleri yükseltmeliyiz. Özveriyle çalışmak isteyen bizimle olsun. Bir kötü bir orduyu bozar. Bozuk ordu istemiyoruz. Böyle tutum alırsak, demokratik yığın örgütlerindeki eksikler, aksaklıklar da daha kolay giderilir. Doğasının getirdiği ödüncülük, ister istemez geri kayar.

Önemli olan sonunda Türkiye'dir

Tüm bu sorunları, olayları düzgün bir perspektif içine oturtmak gerekiyor. Bu nedir, ne kadar yer tutar? Evet önemlidir, şu anda yaşamsal önemdedir, olağanüstü çaba harcayacağız. Ama hiç unutmuyoruz ki, son çözümlemede önemli olan Türkiye'dir. Ve Türkiye'de yoldaşlarımız, çok yakından bilerek söylüyorum, iyi bir çalışma içindedirler. Gelenleri kucaklamada sıkıntı çekiliyor.

Son olaylar duyulduktan sonra, hergün çeşitli yerlerden, Ege'den, İstanbul'un çeşitli görev alanlarından, Ankara'dan, değişik yerlerden telefonlar geliyor. Zor durumda olduğumuzu duyan yoldaş arıyor. Her zaman biz onlar için endişe eder, onlarla seviniriz. Onlar da öyle. Bu duygu, bu yoldaşlık duygusu, dünyanın en güzel duygusu! Ancak yaşayan, içinde duyan bilir.

Yenilmeye hiç niyetimiz yoktur

TKP'nin devrimci yolu uğruna Türkiye'de müebbet yatan yoldaşlarımız var. Daha yeni serbest bırakılmış yoldaşlarımız var. Onların yaşadıkları zorlukları aklımızdan çıkarmazsak, şu karşılaştığımız sorunların altından kılımız bile titremeden kalkar gideriz. Türkiye işçi sınıfı koca bir sınıf kavgasının içerisinde. Yenmekten başka çaresi yok. Bizim de onlarla birlikte yenmekten başka çaremiz yok. Şimdi bizim için, sorunlu gün gelmiş dayatmışsa, şimdi kenetlenme günüdür. Kendimize yeni bir çeki düzen vermemiz günüdür.

Biz her zaman parti içinde de, dışında da sorunlarımızı, zorluklarımızı açıkca getirdik. Bugün de az sayıda örgütün yapabileceği bir şekilde açıkca zor gündeyiz dedik. Bu zor günü aşacağız, bundan öncekileri aştık, bundan sonrakileri de aşacağız. Yalnız, kavgayı göğüsleyeceğimiz çizgi ileride ya da geride olabilir. Saldırıyı en ileri çizgide durdurabilmek için kendi eksiklerimize dikkati yöneltelim. Zaman içinde yine çok sayıda eksik, çok sayıda yanlış birikti. Bunları düzeltelim. Elalemin diline düşeceğiz diye hiç korkmayın. Düzeltmezsek zaten düşeriz, hem de kötü sonuçlarıyla birlikte düşeriz.

Birbirimize kenetlenmek yaşamsal önem taşıyor. Partinin bizden ne beklediğini kavrarsak, disiplinli, çoşkulu, birbirini seven ve sayan bir çalışma yürütürsek en ileri çizgide karşılarız saldırıyı.

Ben bir partiliyim, hiçbir sorunum yok ama görevimin istediği enerjiyi bulamıyorum diyen yoldaş varsa gelsin söylesin. Kötü gözle bakmayız. Herkes en başta kendisine karşı namuslu olmak zorundadır. Çevresini aldatmak kolay, kendini aldatmak da kolay. Ama kendini aldatmanın sonuçları yıllar içinde çıkar. Onun için her yoldaşa önerim budur. Bugünün gerektirdiği çalışma enerjisini kendinde duymayan yoldaş gelsin, izin veririz.

Olağanüstü dönemler, her alanda olağanüstü tutumlar ister. Biz de öyle bir tutum içindeyiz. Göreceksiniz güzel günler gelecek. Ama kendi kendine gelmeyecek, biz getireceğiz.

Yıllar önce TKP'den haksız yere "çıkartılıp" *İşçinin Sesi* olarak çalışmaya başlarken, (bugün biz TKP'yiz onlar TBKP), birşey söylemiştik: "Bizi bizden başkası yenemez!" Aradan çok zaman geçti, bugün aynı sözleri daha da yüksek sesle söylüyoruz. Bizi bizden başkası yenemez! Ve bizim yenilmeye hiç niyetimiz yoktur! Ne gelecekse, hodri meydan!

Öğrenciler, burjuvazinin I.Gençlik Şurası'nı protesto ettiler.

Gençl rin değil burjuvaz nin sorunları yansıdı

Tekelci burjuvazinin kendi doğurduğu sorunlara ve bilerek uyguladığı baskılara Şura'da çare gelemezdi, gelmedi. Demokratik istemlerini, burjuva devletine ve onun oyunlarına pabuç bırakmadan haykıran gençlik, ancak bu mücadelesiyle sorunlara çözüm getirebilir. Kalıcı çözüm ise ancak devrimle gelebilir.

Gülen Erdilek

Milli Eğitim Gençlik ve Spor Bakanlığı'nın 24-28 Ekim günleri arasında Ankara'da düzenlediği, I. Gençlik Şurası öğrencilerin eylemleriyle başladı.

Resmi amacını, "anayasa ve kanunlarımızda yeralan hükümlere uygun olarak, Türk gençliğinin korunması ve yetiştirilmesi, gençlerin zihnen ve bedenen geliştirilmesi maksadıyla devletçe götürülecek hizmet ve faaliyetleri belirlemek, gençliğin problemlerini ve etkili çözüm yollarını tespit etmek..." diye belirleyen Şura, sevgi edebiyatıyla, "milli birlik ve bütünlük" içinde, "milli, manevi ve ahlaki değerlerini" koruyan, "aşırılığa kaçmayan" gençler yetiştirilmesi hedefiyle kapandı. Gençliğin yakıcı sorunlarına değinilmezken, alkolsüz bira reklamının yasaklanması, 21 yaşından küçüklere içki satışı yapılmaması gibi konular görüşüldü.

Sözümona gençliğin sorunlarını görüşecek olan Şura, daha toplanmadan anti-demokratikliğini gösterdi. Yaklaşık 550 kişinin katıldığı toplantıyı burjuvazinin has adamları doldurdu. Şura, DPT'den, Genelkurmay'dan, Diyanet'ten, Emniyet'ten, basından, bakanlıkların üst kuruluşlarından, TRT'den, sanatçılardan oluştu. Gençliğin hiçbir kesimine duyurulmadan, dekanlarca öğrenciler arasından, bakanlarca işçi, işsiz, cezaevindeki gençler arasından toplantıya katılacaklar saptandı. Adı ve "konusu"(!) gençlik olan Şura, halk arasında, "yaşlılar Şurası", "büyükler Şurası" diye alay konusu haline geldi. Çünkü, bu kabarık katılacaklar listesinin sadece 100'ü gençlerden oluşuyordu.

Önce, öğrenci temsilcilerini tamamen devre dışı bıraktılar. Buna tepki gelince, işin daha da büyüyeceğini anladıklarından sonunda 6 tane öğrenci temsilcisinin katılmasını kararlaştırdılar. 15 ortaöğretim öğrencisi, 5 yurtdışından gelen genç, 5 işsiz, 5 özürlü, 5 mahkum, 10 çiftçi, 10 esnaf, 10 işçi genç bakanların "seçtikleri" çağrılı üyeler oldu.

Şura'nın beşte birini bile oluşturmayan genç kesim için, gerçekten seçimle gelmiş delegeler yerine çağrılıların katılması yolunun seçilmesi, burjuvazinin korkularının bir yansımasından başka birşey değildir. Bir de bunun üstüne Milli Eğitim Bakanı Hasan Celal Güzel ikiyüzlüce şunları söyledi:

"Bir resmi kuruluşun yaptığı toplantıda yetkili kişiler dışında gençleri oraya ilk kez biz çağırdık. Çağırma yöntemimiz tartışılabilir, yani (demokratik olsaydınız, daha fazla genç olmalıdır) denilebilir. Hemen söyleyeyim ki, çağırma yöntemimizde mümkün olduğunca seçime dayanan bir yol izledik."(*Hürriyet*, 27 Ekim 1988)

Bakanların, dekanların "seçtiği" üyeler, çağrılı delege olmuyormuş da, seçimli delege oluyormuş! Bu sözler, burjuvazi için demokrasinin de anlatımıdır. Öyle ya, adam kendisi için sorun çıkarmayacak, planladıkları kararları onaylayacak, hatta o doğrultuda geliştirecek üyeleri özgürce "seçme" yöntemini uyguluyor.

Burjuvazinin Şurası dersini aldı

Burjuvazinin bu ikiyüzlü tutumu Şura'nın birinci gününde de sırıttı.

Özal'ın "biz gençlere büyük önem veriyoruz" diyen konuşmasının ardından divan başkanlığına Hasan Celal Güzel, birinci başkanvekilliğine devlet bakanı Cemil Çiçek getirildi. Salonda izleyici olarak bulunanlar da dahil 400 kadar genç, ikinci başkanvekilliğine öğrenci derneği temsilcilerinden bir öğrencinin getirilmesini istedi.

Güzel'in "adayınız var mı?" sorusuna salondan çeşitli isimler gelince, Güzel, Şura üyesi olmayanların aday gösterilemeyeceğini, ancak üyeler arasından aday gösterilebileceğini söyledi. Öğrenciler, gençliğin sorunlarını yansıtmayan kişilerin üye olduklarını söyleyerek, "YÖK'e hayır", "anti-demokratik şuraya hayır", "örgütlenme hakkımız engellenemez" diye sloganlar atarak protestolarını yükselttiler.

Güzel, "telaşa kapılmayın, polis çağırmayacağız, sizlerle sorunlarınızı görüşeceğiz" derken, salonda çok sayıda sivil polis bulunuyor ve slogan atanları susturmaya çalışıyordu. Böylece, öğrencilerin sorunlarını görüşmeleri baştan engelleniyordu.

Öğrenciler "polis-idare işbirliğine son", "polis dışarı" diye sloganlar attılar. 6 öğrenci temsilcisinden biri olan Hamdi Akkaya'yı başkanvekilliğine önerdiler ve Şura hakkındaki görüşlerini anlatmak için söz istediler. İkinci turda, divan seçiminden sonra söz hakkı verileceği bahanesiyle konuşma dinlenmedi, yarıda kesildi.

Öte yandan Güzel, sloganlara cevap olarak, "burada polis yok, bana polis çağırttıramazsınız" gibi sözler etti. Bunun üzerine sivil polisleri gösteren öğrenciler, salonu terk ettiler.

Dışarıda sivil ve çevik kuvvete bağlı polisler öğrencileri karşıladı. Aralarından bazılarını almaya çalışınca polis ile öğrenciler arasında çatışma çıktı. Öğrenciler aralarından seçilerek emniyete adam götürülmesine karşı çıktılar. Polis kavga-gürültü zor bela öğrencileri minibüslere bindirdi. Sonra kimliklerini alarak öğrencileri bıraktı.

Bu olay esnasında gazeteciler de polisten nasiplerini aldılar. Fotoğraf makinaları polis tarafından kırılan gazeteciler içeri girip durumu söylediklerinde, Güzel, gazetecilerin dövüldüğünü sanmadıklarını açıklarken, Ankara Valisi Saffet Arıkan Bedük yanına yaklaşan gazetecilere, "siz de onlarla birlikte geliyorsunuz, size de başka türlü davranırız" dedi.

Daha dar bir insan topluluğu arasında vali bunları söylerken, sonra gözaltında hiçbir gencin bulunmadığını, gençleri dövdüğü iddia edilen polisler hakkında tahkikat açılacağını açıkladı. Polisi korumaya büyük özen gösteren burjuvalar, olayın daha fazla büyümemesi için "demokratik" görünme rolüne devam ederek, polisin bu tavrının yanlış olduğunu söylediler.

"Biraz da sevelim"

Dışarıda polis ile öğrenciler arasında olaylar olurken, Güzel, konuşma yapan öğrencinin konuşmasını kestikten sonra, yine utanmazca "susan gençlik istemiyoruz" diye konuşmasına devam etti. Konuşma içinde, burjuvazinin son günlerde yoğun olarak kullandığı sevgi edebiyatına başladı.

İnsanları sevelim, birbirimizi sevelim, kardeşleri sevelim, onu sevelim, bunu sevelim edebiyatı, bu Şura'da "gençleri sevelim", "gençlere karşı daha anlayışlı sevgi atmosferi doğması gerektir" yollu sözlerle dile geldi. Şu sözler de çok güzel doğrusu:

"Gençlere ve çocuklara mutlaka sevgiyle yaklaşmak gerekir. Bu sevgi bir slogan anlamında kalmamalı. Sevgimizi onlara hissettirmeliyiz. Başlangıçta belki politik görünecek ama inanıyoruz ki, gençlerle diyalog için bu şarttır. Bize (gençlere dalkavukluk ediyorsunuz) diyen de olabilir. Bunları aşmamız gerekir." (*Hürriyet*, 26 Ekim 1988)

"Sevgi" kelimesinin politika olarak kullanıldığı herşeylerinden belli oluyor. Şura'da sevgi edebiyatı yapılırken dışarıda olanlar da buna güzel örnek oluyor. Burjuvazi, emekçi halkın sevgi duygusunu sömürerek sınıf çelişkisini gözlerden saklamak için, televizyonu, radyoyu, her türlü propaganda aracını ve platformunu bu uğurda canhıraş bir şekilde kullanıyor. Güzel'in gençliğe çağrı diyet nitelediği vaazına bakın:

"Gençler, seviniz, sevgi bütün komplekslerin yerine geçer. Arkadaşlarınızı seviniz, ana-babanızı seviniz. Kardeşinizi, ailenizi seviniz, tabiatı, canlıları, dünyayı seviniz. Bütün insanlığı seviniz. Bu sevgiyi yaşayan insanlardan kötülük gelmez." (*Hürriyet*, 27 Ekim 1988)

Güzel, gençleri sevgiden uzak, sevmeyi bilmez vb. sanarak, kendisinin nasıl gençlerden de sevgiden de uzak bir dünyanın adamı olduğunu gösteriyor. İnsan sevgiyi, kendileri sevgiden bihaber olan bu burjuvalardan öğrenecek olsa, herhalde sevmenin düşmanı olurdu. İşçi sınıfı insanlığı sömürüden kurtarırken, sevgiyi de burjuvaların yobazlığından, soysuzluğundan kurtaracaktır.

Ya kararlara ne demeli!

Gençlik, Şura'dan sorunlarına çözüm getiren kararlar beklemiyordu. Örneğin, *Günaydın* gazetesinin, Şura'nın toplanmasından bir gün önce düzenlediği foruma üniversiteli, liseli, çalışan, işsiz gençleri temsilen katılan 12 kişinin de ortak yargısı şuydu:

"Şura'ya güvenmiyoruz. Olumlu bir sonuç çıkacağına da inanmıyoruz." (*Günaydın*, 24 Ekim 1988)

Tekelci burjuvazinin kendi doğurduğu sorunlara ve bilerek uyguladığı baskılara Şura'da çare gelemezdi, gelmedi. İstemlerini, burjuva devletine ve onun oyunlarına pabuç bırakmadan haykıran gençlik, ancak işçi sınıfının yolundan yürüteceği kendi mücadelesiyle sorunlara çözüm getirebilir. Kalıcı çözüm ise ancak devrimle gelebilir.

Gençliği temsil etmeyen insanlardan oluşan ve örgütlenme, yönetimde söz hakkı sahibi olma gibi gençliğin en temel sorunlarına hiç değinilmeden yapılan Şura'dan ne menem kararların çıkabileceği belliydi. Nitekim Şura'dan önceden hazırlanmış olan kararlar çıktı.

Bu kararların hepsi tek tek incelendiğinde şu görülüyor ki, bir kısmı zaten uygulanamaz, bir kısmı, burjuva ikiyüzlülüğünün, bir kısmı korkunun sonucudur, bir kısmı ise burjuvazinin amaçları doğrultusunda atılmış bilinçli adımlardır. Kararlardan bazıları şunlar:

- Gençler en fazla cinsel suç işlediklerinden, ortaokullardan itibaren Sağlık Bilgisi çerçevesinde cinsel bilgiler verilecek.
- Türban sorunu düşünülerek üniversiteliye kıyafet serbestisi sağlanacak.
- Sokaklarda kalan çocuklara yol gösterecek merkezler kurulacak.
- Gençlerin suça yönelmesini engellemek için ana-baba okulları açılacak.
- Yüksek öğrenimde verilen yardımlar tek çatıda toplanacak.
- Eğitim harcamaları artırılacak.
- Gençlerin manevi yönden yetiştirilmesi için din adamları da okullarda sosyal hizmet uzmanlarıyla işbirliği içinde çalışacak.

Burjuvazinin amacı gençliğin, "gözlerimi kaparım vazifemi yaparım"cı, vatan, millet diyerek burjuvazinin sömürü çarkını döndürmesine yardım edecek, bağımsız düşünce üretmeyecek bir yapıya gelmesidir. Şura'nın kararları Türkiye'de gelişen devrimci dalgayı kırmak için uygulayacakları faşist örgütlenmeyi geliştirmeyi de hedefliyor.

Türban tartışmaları sırasında yükselen kavgalar sonucunda türban konusunu sessizce geri çekmişlerdi. Şimdi kılık-kıyafet serbestisi adı altında türbanlı gericilere, yobazlara yine yol açıyorlar.

Gençlerin manevi değerlerini geliştirmek, onların suça eğilimini azaltmak için (!) din adamları da okullarda kol gezecek. Manevi değerler, sevgi, ahlak mahlak diyerek gençleri olmasını istedikleri doğrultuda eğitmeyi hedefliyorlar.

Ancak bu kararlar önümüzdeki dönemde, gençliğin demokrasi mücadelesinde kaldırıp atacağı taşlar olacaktır. Sevgi edebiyatı da, üniversiteden atılan 40 bin öğrenci için çıkarılan af da, burjuvazinin gelen dalgadan korkusunun sonucudur.

Burjuvazi korkmakta hiç de haksız değildir. Gençlik, burjuva devletinin ecelini yakınlaştırmak için çalışıyor. Ama korkunun neye faydası olmuş ki, ecele faydası olsun.

İŞÇİNİN SESİ
ÇEK-AL
Fabrikalardan makine sesinden önce *İşçinin Sesi* gelecek!
Yıl:14, Sayı:364, 31 Ekim 1988
Tek büyük işçi sınıfı!
Tek silah illegal parti!
Tek yol devrim!

1979 yılında partimizde büyük bir kavga patlak vermiş ve bununla birlikte derin bir ayrışma gerçekleşmişti.

TKP'DE KAVGANIN TARİHÇESİ XIII

Aramıza yeni katılan ve parti içi kavgayı yaşamamış olan yoldaşlarımız, bizden, kavganın tarihçesine ilişkin seçme bilgilerin yeniden yayınlanmasını istemişlerdi. Bu isteği yerine getirmek üzere yayınlamaya başladığımız derleme dizisinin, bu sayımızda onüçüncüsünü yayınlıyoruz.

Bundan önceki sayılarımızda, parti içi kavganın altında yatan ana görüş ayrılıklarını ele almaya devam etmiş, önce ulusal burjuva konusundaki görüş ayrılıklarını ele almış, 360. ve 361. sayılarda, ayrılıkların patlak verdiği ana konu olan devrimci durum konusunda, Yürükoğlu yoldaşımızın yazdığı *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye kitabının çeşitli bölümlerini yayınlamıştık. 362. sayımızda, aynı konuda İşçinin Sesi*'nin 12 Kasım 1979 tarihli 109-110. sayısında Çek-Al olarak yayınlanan "Devrimci durumda suçüstü durumu" başlıklı yazıyı bazı kısaltmalarla verdik. Geçen sayımızda, parti içindeki kavga sürecinde ulusal soruna ilişkin olarak menşeviklerin öne sürdükleri görüşlerin düzeyini yansıtması açısından, gazetemizin 100. ve 128. sayısında yayınlanmış Yıldırım Girneli ve Süleyman Sakalı imzalı iki yanıt yazısını verdik.
Bu sayımızda da, parti içindeki kavga sürecinde parti disiplini konusunda menşeviklerin öne sürdükleri görüşleri yansıttığı için, gazetemizin 122. sayısında Çek-Al olarak yayınlanmış olan Cemil Silahtar imzalı yazıyı veriyoruz.

Disiplin ama Leninci disiplin

TKP yönetimi, savunduğu ideoloji ve izlediği siyaset ile Leninci olduğunu kanıtlayamıyor. "TKP 1920'de yeni tip parti olarak kuruldu. Yeni tip parti yönetimi Lenincidir. Biz de otomatikman Leninciyiz" mantığına sığınıyor.

TKP yönetiminin partinin taşıdığı onurlu "komünist" adına sığınmasını bir yana bırakalım. İşin gerçeği şudur: Bugün TKP içindeki kavganın sonucunda yeni tip parti doğacaktır. Kavganın anlamı budur. İdeolojik savaşı bu bilinçle değerlendirmek gerekir. Bu savaşta eskiyi yadsıyor, yeniyi kuruyoruz.

Eskiyi yadsımada, yeniyi kurmada parti anlayışı kilit bir yer tutuyor. Eskinin yadsınabilmesi için parti anlayışını doğru kavramak gerekiyor. Bugün *İşçinin Sesi* doğru söylüyor ama doğru davranmıyor gibi orta yolcu görüşler var. Sonra, yeninin doğru kurulması, oportünistlere karşı takınılan yıkıcı tutumların ideolojik temelde anlaşan yeniye taşınmaması için de parti anlayışı can alıcı önem taşıyor. Üstelik, oportünistlerin kimlik belgesi "parti disiplini" aldatmacasına bağlandığı için en çok çarpıtmayı bu konuda yapıyorlar. Bunlarla bağlı olarak biz yine parti konusuna değineceğiz ve sanmıyoruz ki bu son olsun.

1. İki teksir iki tutum

Parti disiplinin oportünist temelleri

Oportünistler önce "Parti disiplininin Leninci temelleri"(!) başlıklı bir "eğitim" teksiri çıkardılar. Bu, delinin kuyuya taş atması gibidir. Biz yalnızca önemli noktalara değineceğiz.

Oportünist gözle 10. Kongre

Teksir şöyle başlıyor:

"Leninist partinin, parti disiplininin ilkeleri tarihsel bir süreç içinde oluştu. Bu süreç RKP(B)'nin X.Kongresine kadar gelir."

Hayır. Bu koyuş yanlıştır. Leninci parti disiplini ilkelerinin oluşma süreci, Bolşevizmin doğuşundan sonraki birkaç yıl içinde tamamlandı. Uzun süren, bu ilkelerin yerleştirilmesi sürecidir. Bu ise 10.Kongre'nin de sonrasına dek uzanır.

Teksirde, bir yandan 10. Kongre disiplin ilkelerinin gelişiminde doruk noktası olarak gösteriliyor. Öte yandan, 10. Kongre'nin fraksiyonculuğa karşı aldığı kararlar vurgulanıyor ve fraksiyonculuk açık tartışmayla özdeş kılınıyor.

Böylece, Lenin açık tartışmayı, dolayısıyla fraksiyonculuğu savunmuştu! 10.Kongre'de değişti. Disiplin ilkelerinin gelişim süreci, pratikte, Lenin'in "fraksiyonculuktan kurtulması"(!) anlamına geliyor! Oysa 10.Kongre, Lenin'in yıllardır savunduğu bir anlayışı, kararlarıyla bir kez daha vurguluyor. Bu açıdan, 10.Kongre'nin "yepyeni" bir yönü yoktur.

Teksir, fraksiyonculukla açık tartışmayı eşitliyor. Lenin'in 10.Kongre'den sonra nasıl birden "açık tartışma"ya (yani "fraksiyonculuğa") karşı "döndüğünü" göstermek için 10.Kongre sonrası temizliği örnek veriyor.

1921'deki parti temizliği, Lenin'in yığınlara açık tartışma anlayışının örneğidir. Lenin bu konuda şöyle diyor:

"Bazı yerlerde Parti, ana olarak partisiz işçilerin deneyiminin ve önerilerinin yardımıyla temizleniyor. ... Bu en değerli ve en önemli şeydir. Biz eğer Partimizi baştan aşağıya, istisnasız, *bu yoldan* temizlemeyi başarırsak, bu devrim

için büyük bir kazanım olacaktır.

"... Doğal olarak yığınların her dediğine boyun eymeyeceğiz çünkü yığınlar da bazen — özellikle aşırı güçlükler ve çileden doğan olağanüstü yorgunluk ve tükenme zamanlarında — hiç de ileri olmayan duygulara kapılırlar. Ama kişileri değerlendirmede, kendilerini bize bireyci güdülerle 'bağlamış'lara, 'böbürlenen komiserlere' ve 'bürokratlara' dönüşmüş olanlara gösterdikleri olumsuz tutumda, partisiz proleter yığınların ve birçok durumda partisiz köylü yığınların önerileri olağanüstü değerlidir. Emekçi yığınların ince bir sezgisi vardır...

"Parti'yi temizlemede, partisiz emekçi yığınların önerilerini dikkate almak çok önemlidir. Bu büyük sonuçlar doğuracaktır. Parti'yi sınıfın, öncekinden çok daha güçlü öncüsü yapacaktır. Parti'yi sınıfla daha sıkı bağlı, yığınla güçlük ve tehlike arasında sınıfını utkuya götürmeye yetenekli bir öncü yapacaktır." (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, c.33, s.39-40)

Lenin yığınlara öncülük, onlardan öğrenme ve onlara güveni böyle birleştiriyor. Parti'nin yığınların önerilerini dikkate alarak temizlenmesini savunuyor. Bu, Lenin'in ölesiye dek savunduğu açıklık ilkesinin, açık tartışmanın ta kendisidir. Ve Lenin bunları, 10.Kongre'nin hemen ardından söylüyor. 10.Kongre fraksiyonculuğa karşı aldığı kararlarla, açık tartışmayı da mahkum etmiş olsaydı, Lenin'in temizliğe ilişkin tutumu Kongre'ye ters düşerdi!

Lenin, Lenincilere karşı kullanılamaz

Teksirde, Lenin'den bir alıntı veriliyor:

"Siyasal düşünce akımı ve siyasal parti olarak bolşevizm 1903 yılından bu yana vardır. Yalnızca var olduğu tüm zaman boyunca bolşevikliğin tarihi, proletaryanın yengisi için gerekli sımsıkı disiplini yaratabilecek ve onu en güç koşullar altında ayakta tutabilecek duruma nasıl geldiğini doyurucu biçimde açıklayabilir." (Lenin, *agy*, c.31, s.24)

Bu alıntıda Lenin disiplini yaratmak ve ayakta tutmaktan söz ediyor. Disiplinin ilkelerini yaratmaktan değil! Oysa teksirde alıntı, disiplin *ilkelerinin* uzun gelişme süreci "kanıtlanmak" üzere kullanılıyor. Ve hemen ardından da "bugün", "günümüzde" gibi sözlerle, "artık fraksiyonculuk yoktur" deniyor.

Lenin dam diyor, teksir samanlık!

Kullanılan alıntının devamında Lenin, disiplin nasıl korunur, nasıl sınanır, nasıl güçlendirilir diye soruyor. Ve şöyle yanıtlıyor: Birincisi, öncünün sınıf bilinciyle ve devrime adanmışlığıyla, direngenliğiyle, özverisiyle ve yiğitliğiyle. İkincisi özellikle proletaryayla ama proleter olmayan yığınlarla da, kaynaşma yeteneğiyle. Üçüncüsü siyasal yöneticiliğin doğruluğuyla ve bunu yığınların öz deneyleriyle görebilmeleriyle. Ve ardından Lenin, "Bu koşullar olmadan, disiplin... sağlanamaz. Bu koşullar olmadan, disiplin kurmaya yönelik tüm çabalar kaçınılmaz olarak yatar ve laf ebeliğiyle ve şaklabanlıkla sonuçlanır." (Lenin, *agy*, c.31, s.25)

Lenin, bizim oportünistlerin içinde bulunduğu acıklı durumu anlatıyor. Disiplin ilkelerinin gelişiminden değil, uygulanabilmesinden söz ediyor. Ve diyor ki disiplini ancak doğru anlayış sağlayabilir. Oportünistlerin disiplini bugün bu yüzden şaklabanlıkla ve laf ebeliğiyle sonuçlandı. Lenin'den çarpıtarak alıntılar yapmaları, bu laf ebeliğinin parçasıdır.

Lenin disiplini doğru ideolojiyle bağlıyor. Teksir ise RSDİP'nin tarihinden söz ederken şöyle diyor: "Tek bir merkezden yönetilmediği için, ideolojik alanda birlikten yoksundu". Oportünizm, başaşağı, fraksiyoncu anlayışı böyle açığa veriyor.

Oportünistlere göre, parti merkezinin kelamları ideolojik birliktir! Parti merkezinin de uyması gereken bir Marksizm-Leninizmin olduğu, uymazsa "merkez" olmayı sürdüremeyeceği akla bile gelmiyor. TKP yönetimi istiyor ki militanlar, "madem yöneticiler böyle söylüyor doğru budur" diye herşeyi yutsunlar! Bu anlayışla oportünistlerin disiplini şaklabanlığa dönüyor! Doğruyu söylemedikleri için, doğrunun gücüyle ikna edemedikleri için, polisiye önlemlerle, tasfiyelere başvuruyorlar.

Menşeviklerle benzerlik

Teksire göre biz hem demokratik merkeziyetciliğin 1906'da RSDİP'nin tüzüğüne girdiğini söylermişiz, hem de 1902'de yazılan *Ne Yapmalı*'dan demokratiklik ilkesine bakarmışız. Üstelik teksir, bu çelişkiyi Lenin'den aldığı bir alıntıyla göstermek istiyor:

"Martov ile bazı 'menşevikler' (...) çocukça bir 'çelişkiye' beni düşürmeye çok çalıştılar. İdeolojik etkiden, savaşım ve etkilemeden vb. söz edilen *Ne Yapmalı*'dan, ya da *Bir Yoldaşa Mektup*'dan bir parça alıyorlar ve tüzük yoluyla 'bürokratik' etkilemeyi, güce dayanma vb. yolunda 'başına buyruk' çabayı bunun karşısına koyuyorlar. Safdil insanlar! Partimizin *eskiden* resmen örgütlenmiş bir bütün olmadığını, yalnızca tek tek gurupların bir toplamı olduğunu unutuyorlar; bu yüzden söz konusu guruplar arasında ideolojik etkilenme dışında başka ilişkiler bulunamıyordu. Şimdi örgütlenmiş bir parti olduk, ama bu, bir güç yaratmak, fikirlerin otoritesini gücün otoritesi haline dönüştürmek ve daha alt parti kuruluşlarını daha üst parti kuruluşlarının buyruğu altına sokmak anlamına gelir. (...) Bürokrasiye ilişkin sözler bir temele dayansa, bir bölüğün bütünün buyruğuna uyma yükümlülüğünün anarşistçe yadsınması söz konusu olmasa, gene de karşımızda proletaryanın partisi önünde bazı aydınların sorumluluğunu önemsiz göstermek, merkez kuruluşlarının etkisini zayıflatmak, örgütsel ilişkileri deyimlerde salt platonik bir onaylama ile sınırlamak isteyen oportünizm ilkesi vardır." (Marks-Engels-Lenin, *İşçi Sınıfı Partisi Üzerine*, Sol Yayınları 1979, s.223)

Bu oportünistler okuduklarını anlayamayacak kadar acizler!

Alıntı, bizim *Ne Yapmalı*'dan demokratiklik anlayışı "türetmemize" karşı kullanılıyor. Peki alıntıda Lenin *Ne Yapmalı*'da demokratiklik anlayışı yoktur diyor mu? Demiyor. Diyor ki örgütlü değilken, guruplar arasında "ideolojik etkilenme dışında başka ilişkiler bulunamıyordu". Şimdi örgütlüyüz, başka ilişkiler *de* var.

Üstelik alıntıda Lenin, Martov'un, Menşeviklerin açık ideolojik savaşımla, örgütsel birliği, merkeziyetçiliği karşı karşıya koymalarını eleştiriyor. Bizim oportünistler de aynı şeyi yapıyorlar. Teksirde alıntıdan sonra gelen cümle şöyle: "Görüldüğü gibi açık tartışma diyerek parti disiplinini tepetaklak etmek sanıldığı kadar kolay değildir"! Yani açık tartışmayla disiplini karşı karşıya koyuyorlar. Lenin'in sözleri aynen onlar içindir.

Lenin'in alıntısında Menşevikler açık tartışmayı merkeziyetçiliğin karşısına koyuyorlar. Bizim menşevikler ise bugün merkeziyetçiliği açık tartışmanın karşısına koyuyorlar. Bu yalnızca "iktidar-muhalefet" farkıdır. Menşevikler, Bolşevikler parti yönetimindeyken açık tartışma diye bağırdılar, kendileri isyanla başa gelince açık tartışmayı yasaklayıp merkeziyetçilik diye bastırdılar.

Yine aynı alıntıda Lenin, "fikirler otoritesini, gücün otoritesine dönüştürmek"ten söz ediyor. Bu bizim menşeviklerin "gücün otoritesini oportünist görüşlerin otoritesine dönüştürme" anlayışına taban tabana terstir. Teksirde, Lenin'den bir başka alıntıyla, parti yayınlarının denetiminden, herkesin istediğini yazabileceğinden ama partiye aykırı görüşleri savunanları da partinin atabileceğinden söz ediliyor. Lenin'in dediği, fikirlerin otoritesine dayanan bir denetimdir, atmadır. Öyle parti denetimine can kurban! Ama, kendi ortak görüşlerini bile dengelere göre saptayan fraksiyoncuların yönetimi "parti" değildir. Onların denetimi de "parti denetimi" değildir.

Lenin'i çarpıtan *İşçinin Sesi*'ni de çarpıtır

Daha somut konulara doğru ilerleyelim. Teksirde şöyle deniyor:

"Günümüzde artık, komünist partiler içinde açıkça fraksiyoncu olarak ortaya çıkmak, parti için guruplara özgürlük istemek, anti-Leninist olduğunu açıkça ilan etmeden olanaksızdır. Bu nedenledir ki böyleleri partiye aykırı görüşler ileri sürmek, denetimsiz gazete ve kitap yayınlamak, kendi iç disiplini olan gurup kurmak, kısacası adını koymadan fraksiyon oluşturmak için 'özgür, açık tartışma ve eleştiri ortamı' isteme kısvesine bürünürler."

Yine, delinin attığı taşları kuyudan çıkarmaya çalışalım.

"Günümüzde artık"! Yani eskiden açıkça fraksiyoncu olarak çıkılabiliyordu. Lenin öyle çıktı. Çıkmaz olaydı da şu bolşevik-menşevik ayrımı da doğmasaydı! Oportünistler, Bolşeviklerin belli bir süre fraksiyon olmalarıyla, fraksiyoncu olmadıkları gerçeğini, birlikte kavrayamıyorlar(!) "Günümüzde artık" değil, bolşevizmde hiçbir zaman fraksiyonculuk anlayışı yoktu. Buna ilerde değineceğiz.

Gelelim "partiye aykırı görüşler" sorununa. Biz partiye aykırı görüşler ileri sürmüşüz. Oysa TKP'nin "parti görüşleri" yoktur. Programa, Konferans raporuna biz ne kadar aykırı görüşler ileri sürmüşsek, herkes de en az o kadar ileri sürdü, sürüyor. Çünkü Parti, baştan "fikirlerin otoritesini gücün otoritesine dönüştürme" yolunu tutmadı. Program, eklektik. Konferans raporunda adı konmadan devrimci durum savunuluyor. Adı konmasına sıra gelmeden, devrimci durum yadsındı. Fikirler, güçler dengesine göre belirlenmiş ve belirleniyor.

Biz, savunma komitelerini savunurken, eski bir bildiriyle tutarlıyız. Oportünistler, o eski bildiriye ters düşüyorlar. Partiye aykırı görüşler, bizde dengelerin o an belirlediği sonuçlara aykırılıktır. Bu yüzden ağzınla kuş tutsan partiye aykırı olmayan görüş savunamazsın. Sistemi, anlayışı ve dengelere göre yazılmış belgeleri değiştirmek gerekiyor.

Denetimsiz yayın konusu da öyledir. Gazete ve kitaplar aynı eski denetimle çıkmıştır. Kuralların değiştiği bildirilmedi. Ama şimdi adı "denetimsizlik" oldu. Şimdiki "denetim" başka dengelerle bağlıdır!

Ayrıca bugün denetimsiz yayınlama hakkına sahipiz çünkü örgütlü başvurular, gönderilen yazılar hasıraltı edildi. Parti denetimsizdir. Yönetimin denetimini gerektiriyor.

Kendi iç disiplini olan gurup kurmaya gelince. TKP yönetimi, yaptığımız görevleri habersiz ve gerekçesiz geri aldı. Yazılı başvurulara ne yazılı ne sözlü yanıt vermiyor. Çil yavrusu gibi dağılacak değiliz. Ayrıca ezelden beri de yol göstericilik yapmamıştır. Kendi yolumuzu hep kendimiz bulduk. İ.Bilen biyografisinde oportünist merkez komitelerini, bunlara karşı nasıl davrandığını anlatır. Durum aynıdır. Ama şimdi roller değişti. Ve biz *Bilen Yoldaş Çok Yaşa* broşürüne yazdığımız girişte şöyle diyorduk:

"Parti disiplinine, Lenince ilkelere, devrime bağlılık bir bilinç, bir onur sorunudur. Ömrünü partiye vermekle, Lenince ilkelere bağlılık arasındaki bu sıkı bağı gözden hiç kaçırmamak gereklidir. Acı örnekleri çoktur. Adamın biri tüm ömrünü partiye vermiş, ama bürokratça bir memur gibi yanaşmış. Bir gün yöneticisi gelmiş, "artık proletarya diktatörlüğü bizim ülkemiz için geçerli değildir" demiş. O günden sonra adam, yöneticim böyle dedi diye, proletarya diktatörlüğüne karşı oluvermiş. Partiye ömrünü vermek, Lenince anlamda bu değildir. Lenince anlamda partiye ömrünü vermek, komünist kişiliği bilinçli olarak geliştirmeyi, işe bürokratça değil atılımlı yanaşmayı, partinin Lenince birliğine sıkıca sahip çıkabilmek için Leninizm'i öğrenmeyi, özümsemeyi ve eylemde rehber edinebilmeyi içerir."

Aynen dediğimizi uyguluyoruz. Yönetimin iyice sağa çarketmesi sonucunda Lenince birliği savunuyoruz. "Bilen Yoldaş Çok Yaşa" demek ise ilkeleri kişilerle bağladığı için yanlışmış. Bu ayrı bir konu.

İzmir İl Komitesi'nin orta yolcu hatırlatmaları

İzmir İl Komitesi "Lenince parti ve bazı hatırlatmalar" adlı bir teksir yayınladı. Teksir başlıbaşına kargaşadır. Bu kargaşanın öteki teksirden farkı ise orta yolculuğudur.

Teksirden öyle bir anlam çıkıyor ki partide savaşılması gereken bir durum vardır ama başka yollardan (?) savaşmak gerekir. Lenince disiplin anlayışını çarpıtarak, İzmir İl Komitesi pratikte oportünistlerin savunusunu yapıyor.

Oportünizme savaş mı, suç ortaklığı mı?

Teksir işçi sınıfı partisinin tanımıyla başlıyor: Baskıların bütün biçimleri karşısında uzlaşmayan, devrimci bir programla donanmış, öncü bir strateji, taktik ve teoriye sahip örgüt!

TKP yönetimi CHP'nin baskılarıyla uzlaştı. Dengelere dayanarak yapılan 1973 atılımı sonunda çıkan program eklektiktir. Öncü bir strateji, taktik, teori yok! Ve İzmir İl Komitesi

Leninci birlik için "disiplin" göstermekten söz ediyor. Üstelik savunduğu disiplin anlayışı da Leninizm'den uzak.

Teksirde alıntılarla şu anlatılıyor: Komünist partileri içine sürekli burjuva ve küçük burjuva etkiler, oportünist görüşler sızar. Bu nesnel durum yüzünden, partiler sürekli bolşevikleşme savaşımı verirler. Bu da ideolojik savaşımdır.

Çok güzel. Ama bundan sonrası karışıyor. İdeolojik savaşım nasıl yürüyecek? Teksirde bunun yanıtı, orta yolculuğun kaçınılmaz bulanıklığını taşıyor. Ve kendilerinin Leninciləri tasfiyede oportünistlerle kurdukları ortaklığın gerekçelerini vermeye çalışıyor.

Teksir'in mantığını alıntılarla aktaralım:

"Sağ ve 'sol' oportünizm, 'eleştiri ve tartışma özgürlüğü' altında, yer, zaman ve konuların içeriğine bakmaksızın sürekli tartışma açmak ister ve bunları parti dışına taşırır. Böylece partinin birliğini tehlikeye düşürmüş olur."

Bir kez bu, sağ ve sol oportünizmin genellenmesi değil, tabanda çıkan oportünizmin genellenmesidir. Oportünizm üst yönetimde egemense, tam tersine, yer, zaman ve konuların içeriğine bakmaksızın karşılıklı tartışmayı bastırmak, yalnızca kendi görüşlerini yayarak doğru görüşleri savunanları parti dışına taşırmak da isteyebilir. Partinin birliğini bu kez de merkeziyetçilik, "yayınların merkezi denetimi" adına tehlikeye düşürür. Ve İzmir İl Komitesi'ni de "disiplin" ninnisiyle Lenincilere karşı tasfiyede ve saldırıda kendine ortak eder! İzmir İl Komitesi, yeni tip partide oportünizmden söz ediyor ama tepeye egemenliğini olanak dışı bırakmış!

Devam edelim. Yukarıda aktardığımızın hemen ardından, "böylesi bir durumda" yani tabanda çıkan oportünizmin parti birliğini tehlikeye düşürmesi durumunda teksir şu yolu öneriyor:

"Parti varlığını korumak ve ilkelerini yaşama geçirmek zorundadır. Parti varlığına karşı yapılan saldırılara karşı hoşgörülü değil, bunları püskürten bir tutum içine girer. Parti 'eleştiri ve tartışma özgürlüğü' altında kendisine yöneltilen saldırılara ilkesel tutum takınarak kendisini güçlendiren eleştiri ile, yıpratıcı eleştiriyi birbirinden ayırır. Partiyi güçlendiren ve zayıflatan eleştiriyi Lenin şöyle belirtmiştir: 'Partiye uygun olanla aykırı olan arasındaki sınırın saptanması için parti programı vardır, partinin taktik kararları ve tüzüğü vardır.' " (Lenin, *İşçi Sınıfı Partileri Üzerine*, s.257)

Ardından bunlara uymayanlar atılır deniyor.

Baştan başlayalım. Bir kez tabanda oportünizm çıkmış ve birliği tehlikeye düşürüyorsa, "yaşama geçirilecek ilke" açık tartışmadır. Açık tartışma olmadan oportünizm sergilenemez. Haydi diyelim kapalı kapılar ardında üyelere sergilendi. Ama açıkça sergilenmeden atılırsa parti dışında güç toplayabilir. Lenin nasıl parti temizliğini yığınlara danışarak yapıyordu, aynen öyle oportünizme karşı açık ideolojik savaş da gereklidir. İlkesel tutum budur.

İkincisi, "ilkesel tutum"dan söz ediliyor ama açık tartışma yok. Bunun yanısıra, "püskürtücü tutum" sözü geçiyor ve tüm fikir en sonunda atılmaya varıyor. İşte İzmir İl Komitesi likidasyona, tasfiyeye ve hatta Lenincilere fiziksel saldırıya ortaklığına bu yoldan gerekçe bulmaya çalışıyor.

Üçüncüsü, oportünizm hep tabanda çıkar diye veri alındığı için parti varlığını korumak, parti yönetimini korumakla özdeş tutuluyor. Peki ya tepede çıkarsa tabanın "püskürtücü tutumu" ne olacak? Bu yok.

Dördüncüsü, gelelim yapıcı ve yıkıcı eleştiriye. Bir soruyla, program konusu açılabilir. Bir partinin programı Leninci değilse, eklektikse ve bu nedenle bölünme tohumlarını içinde taşıyorsa onu eleştirmek mi, yoksa eleştiriye yıkıcı demek mi daha yapıcıdır? Eleştirmek daha yapıcıdır: Lenin programdan, taktik kararlardan, tüzükten söz ediyor ama bunların doğru ideolojik temelde olduğunu veri sayarak konuşuyor. TKP'nin programı için Lenin'in sözlerini kullanmak, Lenin alıntılarına oportünizmin incir yaprağı işlevi gördürmektir. Ayrıca alıntıda Lenin Program eleştirilmez demiyor. "Sınırı saptamak için program vardır" diyor. Bu demektir ki programa bir eleştiri yöneldi mi bakacaksın daha ileri mi geri mi götürüyor diye. İleri götürüyorsa alacaksın, yoksa yıkıcı eleştiri olduğunu anlayacaksın.

Ya açık tartışma ya entrika

"Program eleştirilmez" konusuyla bağlı olarak, şimdi düpedüz bir Lenin çarpıtmasına gelelim.

Teksirde şöyle deniyor:

"Sağ ve 'sol' oportünistler, Leninci 'eleştiri tartışma' özgürlüğünü çarpıtıp, bu hakkı parti disiplinsizliklerine 'gerekçe' yapmaya kalkarak her konu üstünde tartışma açmaya kalkarlar. Oysa bu konuda RKP(B) 10.Kongresi, ... diyerek üyelerin yapması gereken ödev ve haklarını belirtirken, yine *'Partinin genel çizgisinin her türlü tahlili ya da pratik deneyimin değerlendirilmesi, kararların uygulanmasının denetimi yanlışların düzeltilmesine ilişkin yöntemlerin incelenmesi vb. herhangi bir 'taban' üzerinde ya da benzer biçimde oluşan guruplarda önceden asla tartışılmaz: tersine bunlar yalnızca tüm parti üyelerinin işlemine iletilir ve yalnız buradan geçirilir.' (agy,* s.411-412) (abç) kararını almıştır. Görüldüğü gibi, partinin programı, kararları ve tüzüğü üzerinde kimse — parti organları içinde olsa bile — kendiliğinden tartışma açamaz. Bu konular üzerindeki tartışmayı MK açar ve güdümlü olarak tüm parti organlarında belli bir süreyi kapsayacak şekilde başlatır. Program, kararlar ve tüzük dışında, parti üyeleri partinin genel politikasını, çalışmaları ve savaşımını, bunlarla ilgili görüşlerini, eleştiri ve önerilerini parti organları içerisinde ve yayınlarında özgürce dile getirirler."

Sonundan başlayalım.

Bir kez, "program, kararlar ve tüzük dışında partinin genel politikasına ilişkin eleştirilerin" TKP merkez organında "özgürce dile" getirilmesi yoktur. *İşçinin Sesi*, son çıkmaya başlamadan gönderilen yazılar, eleştiriler *basılmadı*. İzmir İl Komitesi'nin önce yönetimden bunun hesabını sorması gerekir! Ayrıca Veli Dursun yoldaşın *Açık Mektubu*, TKP yönetiminin organlarda bile eleştirinin özgürce dile getirilmesini yasakladığını kanıtlıyor. İşte İzmir İl Komitesi'ne bir hesap sorma olanağı daha! Önce TKP Politbürosu'nu bu konularda "özgürce eleştiren" bir yazıyı göndersinler. Basılmazsa, bir teksir de bunlara karşı yayınlasınlar. Görelim.

Demek ki *İşçinin Sesi* 'eleştiri-tartışma' özgürlüğünü çarpıtmıyor. Yoluyla yordamıyla yürütmek istedi ama TKP yönetiminin *Atılım* üzerindeki fraksiyoncu mülkiyeti sonucunda, *İşçinin Sesi*'nde görüşlerini dile getirmek zorunda kaldı. Teksirin bize yönelttiği çarpıtma suçlamasından geriye kalan programın eleştirisi oluyor.

Lenin alıntısından sonra, teksir, "görüldüğü gibi program eleştirilmez" diyor. Lenin alıntıda öyle birşey demiyor. Lenin'in ağzına söz veriliyor ve hem Lenin, hem 10.Kongre çarpıtılıyor.

Lenin daha 1914'de, "doğaldır ki, Parti yayıncılarına programı eleştirme hakkını tanımamak kimsenin aklına bile gelmez" (Lenin, *Toplu Yapıtlar,* İng. basım, c.20, s.446) diyor. 10.Kongre'de ise şöyle diyor:

"Programı onaylayan ve Partinin yüce organı olan Kongre adına şöyle demeliyiz: biz Programın şu anlamı taşıdığını anlıyoruz. Bu, yineliyorum, teorik tartışmayı kısa kesmez. Programı değiştirme önerileri yapılabilir. Kimse bunu yasaklanmasını önermiyor." (Lenin *agy,* c.32, s.253)

Teksir program, tüzük ve kararlar örgütlü eleştirilir diyor. Biz buna karşı değiliz. Ancak önce TKP yönetiminin eleştiriye tartışmaya karşı tutumu eleştirilmelidir ki tartışmayı örgütleyebilsin!

Sonuç olarak bu teksir, tartışma eleştiri hakkı geveliyor, bir sürü "ama"larla bu hakkı kuşa çeviriyor ve *İşçinin Sesi*'ni haksız çıkarmaya çalışıyor. Oportünizmin savunusunu yapıyor.

Bu teksirle TKP yönetimi arasında fark vardır. Ama İzmir İl Komitesi'nin *İşçinin Sesi*'ne takındığı tutum karşısında TKP yönetimi hemen bir "düzeltme" yayınladı.

Atılım aralık sayısında, şöyle bir cümle vardı: "Her parti üyesinin, parti içinde karar alınmadığı sürece parti politikasının sorunlarınını tartışmaya hakkı yoktur."

Bu İzmir teksiriyle ters düştü.

Ocak sayısında yayınlanan düzeltme ile "yoktur" "vardır" yapıldı. Bunun da dizgi yanlışı olduğu söylendi. Dizgi değil denge yanlışıdır. İnsanlar aptal değil. Aslı "vardır" olsaydı o cümle tümüyle öyle olamazdı. "Parti içinde karar alınmadığı sürece" denmezdi, de örneğin "parti içinde karar alınmadan da", "alınmasa bile" gibi söylenirdi.

Komünist partisinde açık tartışmaya yer vardır ama entrikaya yer yoktur ve olmayacaktır!

II. Leninci disiplin anlayışı

Leninci disiplin: "Açık tartışma eylemde birlik" demektir

Oportünistler, Leninci disiplinin en temel ilkesini, Lenin'in polemiklerde kullandığı bir sav düzeyine indirdiler. Lenin'i de kendileri gibi Makyavelist sanıyorlar. Polemikte dediğiyle, düşündükleri aynı olmayabilir! Kendileri gibi Lenin'de polemik yaparken yalan ya da ağzına gelen söyler!

Böyle değil. "Açık tartışma, eylemde birlik" parti disiplini anlayışının temel ilkesidir. Bu ilkeyi Lenin, ilk, 2.Kongre sonrasında Bolşevikler parti yönetimininde ağırlıktayken kullandı. Menşevikler merkeziyetçiliğe uymuyorlardı. Verilen görevleri reddediyorlardı. Lenin onlara bunu yapmamalarını, görüş farklılıkları yüzünden bunu yapıyorlarsa, görüşlerini savunmalarını söyledi. Yani bizim oportünistlerimizin sandığı gibi Lenin: Menşevikler yönetimde ağırlık kazanınca, ayakta durabilmek için açık tartışma diye bir "polemik" konusu yaratmadı.

Açık tartışma-eylemde birlik ilkesine karşı çıkmak, hem ideolojik plüralizm, hem örgütsel bölücülük demektir. Parti çok çeşitli insanlardan oluşur. Çeşitli konularda ayrı görüşlerin çıkmayacağını düşünmek idealizm olur. Özellikle sınıf savaşını doğrudan ilgilendiren farklı görüş tarafından ikna ile öğütülmesi gereklidir. Bu da açık tartışmayla olur. Çeşitli görüşler öğütülmeden, partide bir ideolojik birlikten söz edilemez. Farklı görüşler açıkta ya da derinde durur ve sürekli eylemi etkiler, merkeziyetçiliği zayıflatır. Bilinçli merkeziyetçilik doğruya inanca dayanır. Herkesin kendine göre "doğru"su olursa, bu davranışları da farklılaştırır ve örgütü böler.

Stalin, "ilkede orta yol siyaseti çürüyen (gücünü yitiren) yozlaşan partilerin siyasetidir" diyor. (Stalin, *Toplu Yapıtlar,* c.9, s.5) TKP'nin 1973-1979 arasında geçirdiği deneyim, bu sözün ne denli doğru olduğunu gösterdi. 1973 atılımını gerçekleştiren güçler, aralarındaki dengeye göre ideolojik çizgileri, değişik görüşleri birlikte yansıtan belgeler hazırladılar. İşte bu ilkede orta yol siyasetiydi. Ve kaçınılmaz olarak partiyi yozlaştırdı. 1979'da sorunların açığa çıkması, en hırçın dille tartışıldığı sırada bile, önceki suskunluktan sonra daha yapıcı, çok daha sağlıklıdır.

Açık tartışma-eylemde birlik her koşula göre uygulanabilecek bir ilkedir. İlke oluşu bu genelliğiyle bağlıdır. Fikir ayrılıkları varsa, bunların giderilmesini ve bu süreçte partinin dağılmamasını sağlar. Sonunda doğrunun güçlenmesini ve eylemde birliği pekiştirmesini sağlar. Yoksa fikir ayrılıkları temelinde fraksiyonlar doğar. Açık tartışma eylemde birlik ilkesi fraksiyonların doğmasına engeldir.

Fikir ayrılıkları çok derinse ve eylemde birliği olanaksız kılıyorsa fraksiyonların doğması kaçınılmazdır. Bolşeviklerin bir süre fraksiyon olmalarının bir nedeni de budur. Bolşevikler fraksiyonların iyi olduğunu düşünmüyorlardı, bu anlamda fraksiyoncu değillerdi. Ama ilkelerine de can alıcı önemi vardı ve ödün verilemezdi.

Fraksiyonlar doğmuşsa açık tartışma eylemde birlik ilkesi zaman içinde ikiye bölünerek işler. Açık tartışma açılır. Hangi fraksiyonun doğru olduğunun ortaya çıkmasını sağlayan bir süreç işler. Bu yoldan ve canlı bir kongreyle oluşan karar, eylemde birliğin ilkelerini yeniden saptar. Bundan sonra fraksiyonu sürdüren çeker gider ya da atılır. Ama, açık tartışma eylemde birlik ilkesi, fraksiyonlar çıkar çıkmaz bir bölünmeyi engelleyerek, parti tabanının ilkesel kararına başvurarak yine yapıcı bir rol oynar.

Açık tartışma eylemde birlik ilkesini fraksiyonculukla eşit göstermek saçmadır. Tam tersine fraksiyoncu-

luğu hem engeller, hem de çıkmışsa giderir, çözer. Bu ilke yapıcıdır.

Açık tartışma-eylemde birlik ilkesini örgütlü tartışmaya ters düşürmek de saçmadır. Örgütlü tartışma, birlik içinde açık tartışma demektir. İlkenin örgütlü uygulanışı demektir. İlkeyi yadsıyan bir anlayış örgütlü tartışma örgütleyemez. Bu nedenle de ben açık tartışmaya karşıyım ama örgütlü tartışmadan yanayım diyen bir mantık demagojidir. Tartışmaya karşı olmanın kılıfıdır.

Örgütlü tartışma açık tartışma hakkının kullanılış biçimidir. Bu hakkın kullanımı, tabanın yönetime bir yetki devridir. Yönetim yetkiyi kötüye kullanırsa, ya da kullanması gerektiği halde kullanmazsa açık tartışma herkesin en doğal hakkıdır.

"Açık tartışma-eylemde birlik" bir taktik değildir. Çeşitli taktik içerikler kazanabilir. Silahla barış da korunabilir, devrim de yapılabilir, karşı-devrimci baskı da uygulanabilir. Biz nasıl silaha ilkesel olarak karşı değilsek, açık tartışma eylemde birlik ilkesine de karşı değiliz. Bu ilkenin doğru ya da yanlış kullanımının sınırı ise, aynen silah gibi devrimci çıkardır.

10. Kongre

10.Kongre'yi değerlendirmenin en doğru yolu, kendi ruhu içinde, öncesindeki gelişmelerle birlikte değerlendirmektir. Biz çok kısa bazı yönlerine değineceğiz.

10.Kongre 1921'dedir. 1917-1921 arasında Sovyet Rusya iç dış çok çeşitli, dev düşmanlarla savaştı. İşçilerin, yoksul köylülerin büyük özverisiyle Bolşevik Partisi'nin bu özveriyi deliğinden çıkartan, patlatan doğru siyasetiyle Sovyet Rusya kazandı.

1920'de iç savaş bitti. Ama ekonomi yıkım içindeydi. Savaş komünizmi siyaseti artık köylüler arasında hoşnutsuzluk yaratıyordu. Sınıf düşmanları tetikteydi. Sorunlar büyüktü ve proletarya diktatörlüğü tehlikedeydi. Parti bunları çözmekle karşı karşıyaydı.

Bu sorunların çözümü ise hiçbir kitapta yoktu. Lenin şöyle diyor:

> "Sosyalist program hakkında kitap bilgileri temelinde tartıştığımız günler ... geride kaldı. Bugün sosyalizm ancak deneyim temelinde tartışılabilir." (Lenin, *agy*, c.27, s.514)

Açık tartışma-eylemde birlik ilkesinin sınırı devrimci çıkardır. Devrimci çıkar da, devrim sonrasında şunu gerektiriyordu: Komünizmin genel ilkeleri çerçevesinde, pratiğe ilişkin sorunların çözümüne yönelik tartışma. Lenin 10.Kongre'nin hemen öncesinde bunu şu sözlerle dile getiriyor:

> "Doğal olarak, (özellikle kongre öncesinde) çeşitli gurupların bloklar oluşturmasına (hatta oy avcılığına çıkmasına da) rahatlıkla izin verilebilir. Ancak bu komünizm çerçevesi içinde (sendikalizm değil) ve alay konusu olunmayacak biçimde yapılmalıdır." (Lenin, *agy*, c.32, s.52)

Bu anlayışla Lenin 10.Kongre'de hep somut eleştiri diye vurguluyor. Ama karşı taraflar, hem somut eleştiri getirmiyorlar, hem de komünizmin genel çerçevesi dışına düşüyorlar. Lenin'in bazı tartışmalara "lüks" demesini bu biçimde anlamak gerekir. Lenin açık tartışmayı devrimci çıkarla sınırlıyor.

Lenin tartışmayı devrimci çıkarla sınırlarken bile açılmışsa bastırmıyor. "İşçi Muhalefeti"nin broşürü için, "yoldaşlar bu broşürü okumanız için yalvarırım" diyor. (Lenin, *agy*, c.32, s.203) Toplatmak, yasaklatmak gibi yöntemler yok, yenmek var.

Lenin 10.Kongre'de sürekli açık tartışma-eylemde birlik ilkesini dile getiriyor. Hem somut sorunları açısından, hem de şu açıdan: Işığa çıkmış her sapma açığa çıkarılıp tartışılmalıdır. "Ama teorik tartışma birşey. Partinin siyasal hattı — siyasal savaşım başka birşey. Tartışma kulübü değiliz" diyor. (Lenin, *agy*, s.32, s.252) Açık tartışma, eylemde birlik diyor. Programın bile tartışılabileceğini söylüyor. "Gerekli taktik dayanışma ve birlik ile gerekli tartışma özgürlüğünün bağlaştırılması"ndan söz ediyor. (Lenin, *agy*, c.32, s.255)

Lenin 10.Kongre'de açık tartışmayı fraksiyonculuğa karşı bir önlem olarak ileri sürüyor. Fraksiyonculukla savaşıyor. Bu savaş yeni değildir. Daha 1914'de Lenin "fraksiyonculuk gerçekten sapmadır" diyordu. (Lenin, *agy*, c.20, s.329) Bunu 10.Kongre'de daha da vurguluyor. Eleştirecekseniz işte organlar, işte olanaklar diyor. Tartışacaksanız işte çözüm bekleyen sorunlar diyor. Eylemde birliği bozmayın, kendi içinizde örgütlenmeyin, buna gerek yok diyor. Platformlara ancak ciddi ayrılıklar varsa izin verileceğini söylüyor. Parti kongrelerinde platforma göre liste çıkarma hakkının yine de kaldırılamayacağını söylüyor.

Lenin, 10.Kongre'de açık tartışma-eylemde birlik ilkesini sorguya çekmiyor. Tam tersine o günkü koşullarda doğru uygulamak için çabalıyor.

Açık tartışma eylemde birlik sosyalist toplumun da Leninci disiplin anlayışıdır

Oportünistler, Yürükoğlu yoldaşımızın, disiplin anlayışını Osmanlı feodal geleneklerden türettiğini ileri sürdüler. Bu yanıt vermeye bile değmez bir yalandır. Ancak işin önemli yanı, oportünistlerin kendi disiplin anlayışları kapitalist bir nitelik taşıyor. Bunu adım adım göstereceğiz.

Proletarya üretimdeki yeri gereği disiplinlidir. Bu ne demektir?

Lenin şöyle diyor:

> "Büyük ölçekli makina endüstrisi ... mutlak ve kesin irade birliği ister. Bu irade birliği yüzlerce, binlerce, onbinlerce kişinin birleşik emeğini yönlendirir." (Lenin, *agy*, c.30, s.475)

Yani, proletarya üretimdeki yeri gereği disiplinlidir demek, fabrikanın nesnel olarak sağladığı irade birliğinden söz etmektir. İşçi adam belli saatte işinde olur, işini belli bir düzen içinde yapar. Bunu yapmazsa fabrika üretimine katılamaz. Fabrika nesnel olarak bunu gerektiriyor.

İşte proletaryanın üretimde uyması gereken ve yaşamına işleyen bu düzen, onun sınıf savaşımında, örgütlenmesinde de yansır. Proletarya, irade birliği içinde, örgütlü, planlı davranır.

Fabrika üretimi, hangi toplumsal düzende olursa olsun işçiye bunu aşılar. Bu işin bir yönüdür.

İşin bir de toplumsal düzenle bağlı yönü vardır. Kapitalizm altında fabrika işçisi, üretimdeki yeri gereği örgütlüdür, disiplinlidir. Ama bunun yanısıra da, kapitalistten kaynaklanan bir disiplinin etkisi altındadır. Kapitalist toplumda sermayenin disiplini egemendir. Bu disiplin de açlık tehditine dayanan disiplindir.

Kapitalist toplumda proletaryada iki özellik birliktedir. Toplumsal düzenden bağımsız olarak, proletaryanın üretimdeki yerinden doğan disiplinlilik. Ve kapitalistin kendi çıkarı için tüm toplumda kurduğu disiplinin etkileri.

İşçi sınıfının öncü partisinin disiplini, proletaryanın yukarıdaki özelliklerinin birincisi temelinde, ikinci özelliğe karşı bir disiplin anlayışı üzerinde kuruludur. Açık tartışma eylemde birlik. Eylemde birlik, proletaryanın üretimdeki yeri gereği taşıdığı özelliğe dayanır. Açık tartışma ise kapitalizmin açlık tehditine dayanan disiplinine karşı, bilinci, doğruluğu, ilkeselliği getirir. Ne yaptığını, neyi ne için yaptığını bilen gelişkin kafayı getirir. Proletaryanın insiyatifini açar. İkisi birlikte, anlamı kavranmış, doğruluğuna inanılmış eylemde birliği içeren parti disiplinini oluşturur.

Kapitalist toplumda, komünist partisinin disiplini ileri bir disiplindir. Parti, büyük ölçekli üretimin nesnel temelinde, kapitalizmin toplumsal disiplininden çok daha ileri bir disiplin kurar. Ancak böyle bir disiplinle devrim yapabilir. Proleter yığınlarının devrimci enerjisini ancak böyle bir disiplin anlayışı harekete geçirebilir.

Devrimden sonra, sosyalizm kuruculuğunda, açık tartışma-eylemde birlik ilkesi proletarya diktatörlüğünün işçiler emekçiler için geçerli olan disiplin anlayışıdır. Düşman sınıfları dışlar. Onlar için diktatörlüktür. Düşman sınıfların yok olmasıyla, sosyalist toplumun kurulmasıyla ve güçlenmesiyle birlikte "açık tartışma eylemde birlik" ilkesi tüm topluma egemen disiplin anlayışı olur.

Bu dediklerimizi Sovyetlerin tarihinden ve bugününden de izlemek olanaklıdır. Örneğin, en son 3 aralık 1979'da *Pravda* başyazısında "yığın haberleşme araçları, halkın iş ve savaşımının büyüklüğü derin, canlı ve etkin bir biçimde yansıtmaya, insiyatifi ve ilerici yöntemleri çoşkuyla desteklemeye, eksikleri şiddetle eleştirmeye ve giderilmesine yardımcı olmaya" çağırıldı. Eksiklerin açık eleştirisi söz konusudur.

1980, 10.planın son yılıdır. Bu nedenle 1980'e girerken planın geçen dört yılının değerlendirmeleri yapıldı. Kasım'da toplanan SBKP MK Plenumu, eksikliklerin açıkça eleştirisini yaptı. Novosti şöyle diyor: "Parti bu soruna içten ve açık bir yaklaşımı, sorunlarımızı çözmede ve karşılaştığımız güçlüklerin üstesinden gelmede önemli bir koşul sayar." SBKP içten ve açık yaklaşım diyor ve uyguluyor.

Açık tartışma Sovyetler'de yürüyor. Örneğin, 20 aralık 1979'da Sovyet Rusya dergisinde Goncharov yoldaş, Yugoslav *Barba* gazetesine açık eleştiri yöneltiyor. *Pravda*, SBKP'nin kasım plenumundan söz ederken şöyle diyor: "Plenum, tartışmakta olan sorunlar üzerinde bir karar aldı. Tartışma basında da yayınlanmıştı."

Oportünistlere göre, Lenin devrimden önce, özellikle menşevikler varken polemik için açık tartışma eylemde birlik dedi! Hayır Lenin şöyle diyordu:

> "Biz, disiplinin önemini ve bu kavramın işçi sınıfı partisinde nasıl anlaşılması gerektiğini defalarca belirttik. Disiplini *eylemde birliği, tartışma özgürlüğü, ve eleştiri* olarak tanımladık.
>
> "Ancak böyle bir disiplin ileri sınıfın demokratik partisine yaraşır bir disiplindir. İşçi sınıfının gücü örgütlenmede yatar. Yığınlar örgütlenmemişse proletarya hiçbir şeydir. Örgütlüyse herşeydir. Örgüt demek, eylem birliği, pratik uygulamada birlik demektir. Fakat her eylem ancak hareketi geriye değil ileri itmeye, proletaryayı ideolojik olarak geriletmeye, yozlaştırmaya ve zayıflatmaya değil birleştirmeye, ilerletmeye yaradığı için ve bunu yaptığı sürece değerlidir. İlkeler üzerine kurulmamış örgüt anlamsızdır ve pratikte işçileri egemen burjuvazinin zavallı bir kuyruğu haline getirir. Bu yüzden *proletarya tartışma ve eleştiri özgürlüğü olmayan eylem birliği tanımaz.*"(Lenin, *agy*, c.11, s.321)(abç)

Devrim sonrasında ise aynı anlayışı tüm proleter yığınlara aşılıyor. Bu anlayışın oturması için çabalıyor. Şöyle diyor:

> "Her yeni toplum düzeni insanlar arası yeni ilişkiler, yeni bir disiplin ister. Bir zamanlar feodal disiplin olmadan ekonomik yaşam olanaksızdı. O zamanlar yalnız bir disiplin vardı: Kamçı disiplini. Kapitalistlerin yönetimi sırasında disiplin gücü açlıktı. Şimdi ise, Sovyet devrimiyle, sosyalist devrimin başlamasıyla disiplin yeni ilkeler üzerinde kurulmak zorundadır. İşçilerin ve yoksul köylülerin örgütlenme gücüne inanan bir disiplin, yoldaşlık ilişkisinde bir disiplin, sapına dek karşılıklı saygıya dayanan bir disiplin, savaşımda bağımsızlığa ve girişkenliğe dayanan bir disiplin." (Lenin, *agy*, c.27, s.515)

Lenin başka bir yerde yine yeni disiplinden söz ederken, belirleyici olan işçi sınıfının sınıf bilinci ve kararlılığıdır der. Bir başka yerde ise şöyle der: "İşçilerin azgın, kabaran, bentleri aşan, buhar seli gibi coşkun 'açık toplantı' demokrasilerini, çalışma sırasındaki çelik disiplinine, tek kişinin, Sovyet liderinin isteğine sorgusuz sualsiz boyun eymesiyle bağdaştırmayı öğrenmek zorundayız." (Lenin, *agy*, c.30, s.476) Açık tartışma, eylemde işte çelik birlik!

Bizim oportünistlerimiz kendiliğindencidir. Bu nedenle kapitalist toplumda var olanla yetinirler. Ve gerçekten de, savundukları disiplin anlayışında eylemde birlik vardır ama bu bilince değil partiden atma tehditine dayanır. Atılırım korkusuna dayanır.

Sonra, yıllarca sendikalarda işçilere örgütlülük, planlılık nutukları çektiler. Bunlar işçide vardır. Yapılması gereken bunun sınıf bilinciyle, doğru ideolojiyle birleştirilmesidir. Oysa açalım H.Erdal'ın, O.Sağlam'ın yazılarını, öznel öğe diye sürekli örgütlülük, planlılıktan söz ederler. Bilincin değil kendisine "bilinç" sözüne bile rastlayamazsın. Kendisi kendiliğindenci. Kendinde yok ki nasıl bilinç versin.

Biz, oportünistlerin disiplin anlayışını yadsırken, eylemde birliği değil, bunun atılırım tehdidine dayanan, bilince dayanmayan yönünü kaldırıp atıyoruz. Eylemde birlik anlayışını bilinçle, girişkenlikle bağlıyoruz. Ve bu anlayışla ileri toplum düzeninin, sosyalizmin de sözcülüğünü biz yapıyoruz.

Küçük burjuva hastalıklarına karşı uyanık olmak gerek

KOMÜNİSTLİK ZOR ZANAAT

Komünistler, parti üyeleri, yığın örgütlerinde sayısal olarak kuşkusuz azınlıktadırlar. Fakat onların direngenliği, sınıfsal bilinçleri, politik deneyleri, sınıf savaşının git gellerinde ayakta kalmaları çevrelerini sürekli etkileyecektir.

Can Kocadayı

Sınıf savaşının geliştiği, gerilediği, dinginleştiği dönemler olur. Sınıf savaşı hiçbir zaman dümdüz bir hat izlemez, git gellidir.

Sınıf savaşı yükseldiği dönemlerde, işçi sınıfının ideolojisi, değişik katmanlar, bu arada küçük burjuvalar üzerinde etki yapar. Onları işçi sınıfının saflarına çeker. Burjuva ideolojisinin etkisinden tam olarak kurtulamamış bu unsurlar daha uzun süre o ideolojinin taşıyıcılığını yaparlar.

Toplumdaki sınıfsal konumları onları sınıf savaşının git geli içinde dalgalandırır. Sağa ve sola yalpa vururlar. Bazen son derece atılgan ve radikal, bazan tam tersi, ürkek ve ikircimlidirler. Zor koşullarda yan çizmeye, cepheyi terk etmeye hazırdırlar.

Sınıf savaşının şu veya bu döneminde, şu veya bu düzeyde başarısızlık veya yenilgi durumunda paniğe kapılırlar. Devrim için yeniden saldırmak, yenilinen alanda o kapıları yeniden zorlamak onlara yabancıdır. Maceradır.

Bunlar, devrimci dalganın kabardığı dönemde nasıl bu dalganın etkisiyle sürüklendilerse, dalganın geri çekilmesi durumunda da genellikle yerde kalır, kalkamazlar. Bir ayaklarını bir türlü alamadıkları burjuva ideolojisi onları kavrar, kendi yanına çeker.

Bu unsurlar işçi sınıfının disiplinini, sınıf savaşının kararlı çizgisini kabullenemez. Ayağını sürür.

Türkiye gibi, küçük üretimin yoğun ve dolayısıyla küçük burjuvazinin sayısal olarak kalabalık olduğu ülkelerdeki devrimci hareketlerde, bu tür bireylere ve guruplara diğer ülkelere oranla çok daha sık rastlanır.

Disiplinin önemi

Kararsız ve sallantılı küçük burjuva unsurların, aşırı devrimcilikten yılgınlığa, bir eğilimden diğerine geçişini, kapitalizmin dehşeti karşısında devrimcileşişini, yenilgi karşısında reformizme savrulışını hep gördük.

Kuşkusuz, bu oradan oraya savrulma her zaman aynı koşullarda, aynı biçimlerde olmuyor. Her zaman yeniden, değişik ortamlarda, özgün biçimlerde, yeni yeni yön ve yöntemlerle ortaya çıkıyor. Bu da komünistlerin böyle unsurlara karşı her zaman tetikte durmalarını, yanılgılarını tekrarlamamaya son derece özen göstermelerini ve en önemlisi bunların yapı ve eğilimlerini, istemlerini yakından tanımalarını, bilmelerini zorunlu kılmaktadır.

İşçi sınıfının saflarına katılan veya onun savaşımının yükseldiği dönemlerde arkasından sürüklenen küçük burjuva unsurlar, kendi eğilimlerini, niteliklerini işçi sınıfının içinde yaymak isterler. Yer yer bunların yerettiği de olur.

Bu tür eğilimlerin yayılmasına, yer etmesine karşı direnmenin tek yolu işçi sınıfı partisinin saflarında olması gereken demir disiplin ve merkezi yönetimdir.

Bu eğilimleri taşıyanlar, toplumsal kökenlerinden gelen, o an görülemeyen, dikkat edilmeyen alışkanlıklarını çevrelerine yayarak, alışageldikleri ortamı kendileri bile farkına varmadan yaratmaya girişirler. Bu durum onlar için son derece doğal ve sıradandır.

İşte bu ortam, işçi sınıfına yabancı ve sonuçta, hiç de öngürülemeyen, gerçekten tehlikeli birçok durumun ortaya çıkmasına ve yeşermesine elverişli tohumların atılabileceği ortamdır.

Bu ortama adapte olmak, yayılan küçük burjuva eğilimlerinin, alışkanlıklarının önemini, tehlikesini kavrayamamak, disiplini söndürmek, aslında bu unsurlara yardım etmekten, onlara elverişli ortamı hazırlamaktan başka bir anlam taşımaz.

Küçük burjuvanın sırtında yumurta küfesi yoktur. Kendi yarattığı laçka ortamda sürdürülen götürü çalışmanın sonuçta kaçınılmaz başarısızlığından da rahatsızlık duymaz. Suçu başkasına atar. Aradan sıyrılmaya çalışır.

Sabırla düzeltmek

Buraya kadar söylediklerimizden sonra işçi sınıfı devrimcileri, komünistler bu unsurlarla birlikte olamazlar, öyleyse onlarla birlikte hiçbir çalışmaya girmemeli, onları kendilerinden uzak tutmalıdır diye bir yargıya varmak da en az küçük burjuva eğilimler kadar yanlıştır. Küçük burjuvalara karşı takınılacak tavır konusunda Lenin şöyle diyor:

> "Bunlar ancak çok uzun, yavaş ve dikkatli örgütsel çalışma yoluyla değiştirilebilirler ve yeniden eğitilebilirler (ve öyle yapmak da gerekir)." (Lenin *'Sol' Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı*, Sol Yayınları, s.40)

Özellikle demokratik yığın örgütlerinde, legal derneklerde çalışan, görev alanları böylesi yerler olan komünistler çalışmalarında değindiğimiz tutumlarla, kişilerle sık sık karşılaşmak durumunda kalırlar.

Demokratik yığın örgütleri, dernekler insan faktörü açısından karmaşık bir yapıya sahiptir. Çeşitli inançlar taşıyan, sıkı dokulu bir inanç birliği olmayan insanların oluşturduğu bu tür örgütler, toplumsal çalkantılardan, koşulların iyileşmesi veya kötüye gitmesi gibi durumlardan çok çabuk etkilenirler, dalgalanırlar. Gün olur binlerce insanı sürüklerler, gün olur onlarca insanı bulamazlar. Görevi savsaklama, kaçma, özel sorunları öne çıkarıp mazeret uydurma, dedikodu vb. bu tür örgütlerde oldukça sık görülen eğilimlerdir.

Yığın örgütlerinde çalışma sabırlı olmayı gerektirir. Küçük burjuva unsurların yalpalamalarının, git gelli tavırlarının yarattığı laçka ortamı ters çevirmek, orayı verimli, düzgün çalışır duruma getirmek ve bu doğrultuda tutmak da komünistlerin görevidir.

Bu bir yerde iğneyle kuyu kazmak diye de yorumlanabilecek bir durumdur. Fakat aynı zamanda, komünistler yığınlarla bağ kurabilecekleri, onları işçi sınıfının devrimci politikasına kazanabilecekleri her yerde çalışmak, her olanaktan sonuna kadar yararlanmak zorundadırlar.

Politik çalışmaya ağırlık

Yığın örgütlerinde çalışan parti hücreleri, o yığın örgütünde ortaya çıkan çalkalanmaları, küçük burjuva eğilimlerin yayılmasını engellemek, en aza indirmek için sürekli olarak politik ajitasyon, propaganda ve politik çalışmaya ağırlık vermelidirler. Çevrelerini kendi iş yerlerinde, bölgelerinde aynı türden çalışmaya itmeli, her zaman, her koşulda politik çalışmayı öne çıkarmalıdırlar.

Komünistler, parti üyeleri, yığın örgütlerinde sayısal olarak kuşkusuz azınlıktadırlar. Fakat onların direngenliği, sınıfsal bilinçleri, politik deneyleri, sınıf savaşının git gellerinde ayakta kalmaları çevrelerini sürekli etkileyecektir.

Tersine etkilenmeye, yani, parti üyelerinin yığın örgütünün karmaşık yapısından, küçük burjuva unsurların yarattığı laçka ortamdan etkilenmelerine, vurdum duymazlığı vb. partiye taşımalarına kesinlikle izin verilmemeli, buna engel olunmalıdır.

Lenin yığın örgütlerinde çalışan komünistler için şöyle diyor:

> "Partinin Sosyal-Demokrat (Komünist—*İ.S.*) iki ya da üç üyesi dahi, amorf benzeri bir yasal örgüt içinde batıp yok olmaktan sakınabilecekler, her koşul altında, her durumda *parti* çizgisini izleyebilecekler, çevrenin kendilerini yutmasına izin vermedikleri gibi, tüm parti ruhuyla kendi çevrelerini etkileyebileceklerdir." (Lenin *Tasfiyecilik Üzerine* Sol Yayınları, s.36-37)

Komünistler daha da zor günlere, daha da fazla özverinin gerekeceği günlere yürürken, bu yürüyüşün tek başlarına olmaması gerektiğini kuşkusuz biliyorlar. Bizimle gelmek isteyen bizim safımızda durur, birlikte yürür. Bu yürüyüşte geri kalan da olacaktır. Geride kalmak isteyenleri yanımızda, safımızda tutmak için onlara verecek hiçbir şeyimiz yok. O zor günlere, çok daha fazla özveri gerektirecek günlere yürürken, daha şimdiden bizden ayrılanlar, elimizi bırakanlar aslında bize son yardımlarını da yapmış oluyorlar.

Taarruzu 7 Kasım'da bitireceğiz

Yoldaşlar,
Partimiz ve onun bitmez tükenmez kaynağı işçi sınıfımız, tarihinin, özverili mücadelelerle dolu yeni bir dönemecine yaklaşıyor.

Türkiye'de devrimci Marksizmin, işçi sınıfı sosyalizminin, çağdaş menşevizmden ve resmi kalıntılarından arındığı bir dönem bu. Dünyada Leninci uyanışın yeniden başladığı, gölgesi sovyet iktidarına düşmüş yeni Plahanofların, Kautskilerin, Bernştaynların dünyanın dört bir bucağındaki devrimci odaklar tarafından sorgulanmaya başladığı bir dönem bu.

Emperyalizmin ve kapitalizmin derinleşerek gelişen krizi, dünyada devrimci kavganın ağırlığını Ortadoğu'ya Türkiye'ye ve Latin ülkelerine taşıyor.

Türkiye işçi sınıfı yalnız sezgileriyle değil, yükselen bilgisiyle, gelişen devrimci bilinciyle ağır ağır tarihsel görevine hazırlanıyor. İllegal ve özgür TKP'mizin neferleri olarak bizler görev alanlarımızda bu bereketli sınıfın tüm devrimci kurmaylarını tüm partimiz saflarında birlikte mücadeleye, özveriye ve birliğe çağırıyoruz. Biz de geleneksel Özveri Taarruzumuzda olanaklarımızı sonuna kadar kullanıyor, fiziksel, moral, düşsel kapasitemizi zorluyoruz. Bu nedenle bu yıl yürüttüğümüz taarruzun, en özverili Bolşevik Sovyet proletaryasına layık yoldaşlar olma yolunda ilerlediğimizin bir simgesi olarak Ekim Devrimi'nin 72. yıl dönümüne kadar uzatılmasını öneriyoruz. Ayrıca Türkiye proletaryasının katlanarak büyüyen özverisini, enternasyonalci ve devrimci ruhunu daha iyi anlatmak için Özveri Taarruzunun her yıl bir gelenek olarak 7 Kasım'da eylemlerle, çoşkulu toplantılarla kutlanmasını öneriyoruz.

TKP İstanbul... örgütü

Evren İngiltere'de işçilerden, emekçilerden yediği şamarın acısını unutamadan bir de Almanya'da şamar yedi

İşçil r faşist Evren'i lan tle protesto ettiler

Konsolosluk faşist Evren'i karşılama törenine getirecek insan bulamadı. Konsolosluğu tamamen boşalttılar. Diğer ülkelerdeki Türk konsolosluklarından insanlar getirdiler. Batı Berlin Türk Konsolosluğu'nda yalnızca 4 kişi kalmıştı. Burada okulları tatil ettiler, çocukları zorla Evren'i karşılamaya getirdiler.

Batı Almanya'da yaşayan Türkiyeli işçiler, emekçiler 17-21 Ekim tarihleri arasında B. Almanya'yı ziyaret eden faşist Evren'i nefretle protesto ettiler.

Değerli yoldaşlar, Federal Almanya'da Evren'i protesto etmek amacıyla çeşitli sol örgütler tarafından kurulan bir platform Batı Berlin'de de kurulmaya çalışıldı. Biz de, yapılacak protesto eylemlerine ve eylem birliği toplantılarına katılma kararı aldık. Sözlerime bu platformun eylem birliği toplantılarını anlatarak başlamak istiyorum. Almanya çapında kurulan platformun ilkeleri burada bizlere dayatılmaya kalkıldı. Eylem birliği toplantıları kısır çatışmalara döndü. Herkes, biz daha iyi devrimciyiz diye tutturdu. Daha sonra, iki eylem birliği komitesi oluştu. Bu toplantılar sürecinde, biz kendi bildirimizi, afişimizi bastık. İş yapmak gerekliydi. Pazar yerlerinde fabrika önlerinde işçileri faşist Evren'i protesto eylemlerine çağıran bildirilerimizi dağıttık. Sokakları afişlerle donattık.

Bildirilerimiz işçiler tarafından okundu. Hele hele, yoğun olarak Türkiyeli işçilerin çalıştığı fabrikaların önünde, sabahın beşinde bildiri dağıtırken, işçilerden bazılarının, "helal olsun bu yiğitlere" demeleri, bildirilerimizin kapışılması, okunması bizlere büyük sevinç verdi.

Eylemde birlik, ajitasyonda özgürlük anlayışından hareket ederek, görüşlerimizin propogandasını, yayın organımız *İşçinin Sesi*'nin satışını yaptık. Faşist Evreni lanetle protesto ettik.

Değerli yoldaşlar, TBKP'liler acınacak durumdaydılar. Son güne kadar herkes onları dıştaladı. Bizim çıkardığımız bildiri onları tamamen panige itti. Son gün, son eylemde gelip yürüyüşe katıldılar. O reformist istemlerini dile getirdiler. Kürtlere ayrı devlet kurma hakkını savunmayıp, dil ve kültür özgürlüğünü savunmaları ve boyunlarına yazıp astıkları sloganlar hainliklerini belgeliyordu.

Biz PKK'lı arkadaşlarla beraber yürüdük. En militan kortej bizim kortejdi. Televizyon sempatizanlarımızla röpörtaj yaptı.

Yoldaşlarımız, sempatizanlarımız harıl harıl çalışarak, gür sesleriyle haykırarak faşist Evren'i protesto ediyor, yayın organımızı satıyorlardı. Yağcıların kortejine de girerek, almak isteyenlere gazetemizi sattılar, bildirilerimizi dağıttılar. Resmilerin korteji ezik büzüktü.

Tabii ki SHP'liler ortalıkta yoktular. Saf kan burjuva olduklarını gösterdiler. Onların antifaşistliğinin demokratlığının da şamata olduğu bir kere daha ortaya çıktı.

Bir olayı anlatmadan geçemeyeceğim yoldaşlar: Konsolosluk faşist Evren'i karşılama törenine getirecek insan bulamadı. Konsolosluğu tamamen boşalttılar. Diğer ülkelerdeki Türk konsolosluklarından insanlar getirdiler. Batı Berlin Türk Konsolosluğu'nda yalnızca 4 kişi kalmıştı. Burada okulları tatil ettiler, çocukları zorla Evren'i karşılamaya getirdiler.

Faşist Evren'i karşılamaya giden küçük bir çocuk şöyle diyordu: "Abiciğim, bizi zorla getirdiler. Getiren din dersi hocası idi. Gözlerimize bakarak bize korku veriyordu. Alkışlayın diyerek bizlere devamlı bağırıyordu."

Burjuvazi ne kadar şamata yaparsa yapsın, onların açmazları, umutsuzlukları burada öyle güzel yansıyordu ki, panik içindeydiler. İşçiler, emekçiler, devrimci öğrenciler Batı Berlin'de faşist Evren'i güzelce protesto edip Türkiye'ye gönderdiler. Türkiye'de de faşist Evren'in kovulacağı, günler uzak değildir. Türkiye işçi sınıfı emin adımlarla burjuvazinin üzerine yürüyor. Onlar zincirlerini kıra kıra geliyorlar.

Faşist Evren ne kadar demagoji yaparsa yapsın, komünist partisi kurulmalıdır derse desin, partimiz, canımız, TKP'miz alanlardadır. İşçi sınıfımızın bağrındadır.

Faşist Evren, biz seni kovacağız her yerden!

Yoldaşça selamlarımla...

M. Barış, B. Berlin

Evren "komünist partisi kurulmalıdır" sözünün yanlış anlaşıldığını söylüyor

Yanlış anlayan kim?

Evren'in komünist partisi diye sözettiği TBKP'dir. Demek ki pazarlık son aşamaya geldi. Evren TBKP'ye "ulusal dayanışmasını" bir kez daha gösterdi.

Evren Almanya gezisinde "Türkiye'de komünist parti kurulmalıdır" dedi. Evren, bu sözünün üzerine geniş bir tartışma başladığını görünce, "sözüm yanlış yorumlandı, ben, kurulursa yüzde üçten, yüzde beşten fazla oy alamazlar, yüzde onluk seçim barajını bile aşamazlar demek istedim" dedi.

Evren'in hüsnü kuruntusuna bakın siz. Kim yanlış anladı ki onu? Hiç merak etmesin, böyle konuştu diye komünist olduğunu falan zanneden yok. Hatta yukarıda söylediği hain nedenle bile olsa, gerçek bir komünist partisinin legal olarak kurulmasından yana olduğunu düşünen de yok. Bütün taraflar çok iyi anladı Evren'i.

Onun komünist partisi diye sözettiği TBKP'dir. Demek ki pazarlık son aşamaya geldi. Evren TBKP'ye "ulusal dayanışmasını" bir kez daha gösterdi. Zaten daha sonraki tartışmalar da açıkça gösterdi ki, tartışılan "ihtilalci komünistlere izin vermek" konusu değil. Yani komünistlere izin vermek sözkonusu değil. Komünist ihtilalcidir. İhtilalci olmayana komünist denmez.

Yağcılar'ın dönüşüyle başlayan oyunun son perdesi sahnede. Faşist Evren'in bu aşamadaki rolü "demokrasi havariliği".

Burjuvaziye yaranmak için her türlü ihaneti gözünü kırpmadan yapan Yağcılar "komünist parti kurulmalıdır" sesine hemen yanıt verdiler. TBKP'nin yasal olarak kurulması için bazı burjuva kesimlerin önerdiği halk oylamasına "evet" dediklerini duyurdular. Ama bunun için eşit koşullarda tartışma açılmasından yana olduklarını belirttiler. Yani artık cezaevinden çikartılmaları gerektiğini söylediler.

TBKP yönetimi hiç kimseyi darıltmamak için 141-142 ve 163. maddelerin hepsi de kalkmalıdır diyor. Böyle söylemelerinin anlaşılmayacak bir yanı yok. Onlar her kesimi ve herkesi demokrat gördüklerinden "demokrasi güçlerinin en geniş cephesini" oluşturmaya çalışıyorlar. Bu cephenin de ne için, kime karşı, kimlerle birlikte olduğu artık iyice açığa çıktı. Tüm gerici, burjuva yanlısı ve kapitalizm savunucularıyla birlikte ve işçilere, komünistlere, devrimcilere karşıdır.

Burjuvazi TBKP'yi açar. İşçi sınıfı da kendi partisi TKP'nin öncülüğünde devrimi yapar. Sonuçta bu düzenbazların tümünü tarihin çöplüğüne atar.

İdama karşı ve KP'nin kurulmasından yana gözükerek

Evr n sahtekarlığını s rgiledi

Bu kadar gürültü koparılarak yapılmak istenen, TBKP'yi komünist partisiymiş gibi kamuoyuna benimsetmekten başka birşey değildir.

Federal Almanya'ya resmi bir ziyarette bulunan Evren, altı günlük gezisi içinde hem kendi cumhurbaşkanlığının devamını, hem de Türkiye'nin Avrupa Topluluğu'na girebilmesini sağlamak için bazı önemli konuları gündeme getirdi.

Bunlardan birisi idamlar, birisi de komünist partisi konusuydu.

Burjuva basın, Evren'in ele aldığı konuları Evren'e ve burjuvaziye puan getirici yönde kamuoyuna yansıtmak için epey ter döktü.

Evren idama karşıymış

Evren idama karşıymış (!). Buna kargalar bile güler. Sanki Türkiye Evren'in liderliğinde bir 12 Eylül yaşamadı (!). Başta, yaptıklarını unutturmak, öteki faşist liderlerin uğradığı akıbetten kurtulabilmek olmak üzere, Evren'e bunları söyleten çeşitli nedenler vardır. Ayrıca Evren artık karşı olsa da olmasa da birşey farketmez. Faşist dönemin tüm idamlarından doğrudan sorumludur. Kaldı ki idam, yalnızca ipte sallandırılma işiyle de sınırlandırılamaz. Yüzlerce insanın karakollarda, hapishanelerde, kırda, kentte, evinde, sokakta, sorgusuz sualsiz idamı onaylanmıştır.

Faşist dönemde idamları savunarak "asmayalım da besleyelim mi?" diyen Evren'in bugün "idamlara karşıyım" demesi tam burjuvalara özgü bir ikiyüzlülüktür. Kaldı ki Evren idamlara karşı falan da değil. 23 Ekim tarihli *Milliyet* gazetesinde aynen şöyle dedi:

"Demek ki Avrupa Topluluğu'na girmenin şartlarından bir tanesi de bu... Böyle olunca idamı kaldırırsak ne zarar verir? Hiçbir zarar vermez, çünkü zaten işlemiyor ki. Bu güne kadar verilmiş 80 küsur idam cezası var. Mecliste bekliyor. Hiçbiri yerine getirilemedi. Peki bunlar ne zamana kadar duracak?"

Evren yukarıdaki konuşmasında hem idam cezasını işletemediklerinden dolayı üzüntüsünü dile getiriyor, hem de Avrupa Topluluğu'na girebilmek için bu cezanın kaldırılmasının kendilerine bir zarar getirmeyeceğini belirtiyor.

Bir faşistin idama karşılığı da ancak bu kadar olur.

Burjuvazinin göz yaşartıcı demokratlığı

Evren'in "komünist partisi kurulmalıdır" mesajı da tüm liberal ve bazı küçük burjuva çevrelerde umut ışığı oldu (!). Gazeteler parti liderlerinden, Sayıştay, Anayasa Mahkemesi başkanlarına kadar pek çok kişinin bu konudaki görüşlerini çarşaf çarşaf yazdı. Kimisi kurulmalıdır derken, ceza yasasının, anayasanın belli maddelerinin komünist partisinin (!) kurulmasına engel olacağını, ancak o yasalar kaldırıldığı zaman kurulabileceğini dile getirdi.

"Komünist partisi kurulmalıdır" diyenlere yakından bakmakta yarar var. Bunlar neden sözediyorlar:

"Komünizme ve Marksist ideolojiye öteden beri karşı çıktığını" belirten Ecevit komünist partisinin kurulmasından yana (!) konuştu. Ama demokratlığından falan değil, tam tersine antidemokratlığından. Ecevit komünist partisinin yasal olmasını onunla daha iyi mücadele edebilmek için istiyor. Bakın ne diyor:

"Çünkü yasaklanan ideolojiler ve akımlar, radyo ve televizyonla hergün sınırlardan içeri yansırlar, yeraltına inerler, aldatıcı görüntülere bürünürler ve yasal partilere sızarlar. Bunlar da o akımların teşhisini, onlarla mücadeleyi hatta tartışmayı çok güçleştirir." *(Hürriyet,* 19 Ekim 1988)

İnönü'nün görüşü şöyle:

"Biz bütün siyasi fikirlerin partileşmesine taraftarız." *(agy)*

ANAP'lıların bir kısmı 163 de kalkarsa koşuluna bağlı olarak evet diyor. Bir kısmı bu konuda görüş belirtmezken, bir kısmı da Evren'in mesajını "şiddetle" destekliyor.

ANAP'ın basın ve halkla ilişkilerden sorumlu genel başkan yardımcısı Halil Şıvgın şöyle dedi:

"141, 142 ve 163. maddelerin zamanı geldiğinde halk tarafından kaldırılması taraftarıyım. Mecliste de kalkabilir ama ben referandumdan yanayım." *(agy)*

Yargıtay başkanı Ahmet Coşar şöyle dedi:

"Türkiye Cumhuriyeti ayakta kalabilmek için hâlâ 141, 142, 163'ün şemsiyesine sığınma ihtiyacı duyuyorsa, buna muhtacız deniliyorsa TKP kurulamaz. Buna ihtiyaç duyulmuyorsa kurulur. Türkiye'nin hiçbir eksiği olmasın, en ileri olsun. Ancak bu konudaki takdir parlementoya ait" (X14agy)

Anayasa Mahkemesi'nin üst düzey yetkilileri de "anayasa değişikliği olmadan TKP'nin kurulması mümkün değil" dediler. *(agy)*

Türkiye Barolar Birliği Başkanı Teoman Evren şöyle dedi:

"Cumhurbaşkanı Cemal Gürsel de aynı görüşü savunmuştu. Komünist partisi kurulursa ülkedeki tüm oluşumlar berraklaşacak."

Oktay Ekşi'nin görüşü şöyle:

"Anayasada yapılacak bir ufak değişiklik bu arzunun gerçekleşmesine izin verebilir."

Demirel "anayasanın 14. maddesi mevcut olduğu sürece Türkiye'de komünist partisi kurulamaz" derken, TBKP'den Yağcı ve Sargın'ın görüşlerini de *Hürriyet* şöyle aktarıyor:

"...Komünist partisi konusunun halkoyuna sunulmasına, evet dediler. Ancak bu yola gidilirse düşüncelerini, eşit koşullarda, açıklama olanağının sağlanmasını istediler." *(Hüriyet,* 25 Ekim 1988)

Yukarıdaki alıntılar hemen hemen hepsinin komünist partisinin yasal olarak kurulmasından yana olduğunu gösteriyor (!). Hatta *Tercüman* gazetesi yazarı R. Tamer; Y. Öztuna bile komünist partisinin yasal olarak kurulmasından yana tavır belirledi.

Tartıştıkları komünist partisi değil TBKP

Faşist Evren'den, başbakan Özal'a kadar ana muhalefet partisinden yavru muhalefet partilerine kadar tüm burjuva kesimler komünist partisini yasal olarak kurmak için elbirliğiyle savaşım veriyorlar (!).

Çok açık ki burjuvazinin kurmak istediği komünist partisi değildir.

Bu kadar gürültü koparılarak yapılmak istenen, TBKP'yi komünist partisiymiş gibi kamuoyuna benimsetmekten başka birşey değildir.

TBKP için yasaların falan değişmesine hiç gerek yok. Çünkü burjuvazinin yasakları TBKP'yi zaten kapsamıyor. Ama burjuvazi inandırıcı olabilmek için yasalarda değişiklik yapmak ihtiyacı duyuyor. İşin zorluğu da burada ortaya çıkıyor. Burjuvazinin ihtiyaç duyduğu bu değişikliklerle, öte yanda gerçek komünistlere nasıl engel olacaklar?

Komünistlerin varlık nedeni devrimdir. Kapitalist düzeni yerle bir etmek, onun yerine yepyeni bir düzen olan komünizmin kapısını açmaktır. Varlık nedeni devrim olmayan, sömürü düzenini ortadan kaldırmayı amaçlamayan bir partiye burjuvazi neden yasal çalışma hakkı tanımasın ki? Bal gibi tanır.

Çok açıktır ki burjuvazinin korkusu gerçek komünist partisidir. TBKP'ye çalışma hakkı tanıması onun için önemli bir pürüz değil. Sorun hem bu partiyi işçi sınıfına komünist olarak benimsetmek, hem de gerçek komünistlerin yolunu tıkayabilmektir. Bir taşla birkaç kuş vurmayı isteyen burjuvazi, TBKP taşını nasıl kullansam sıkıntısı içinde çırpınıyor.

Faşist Evren'in idamlara karşı oluşu nasıl büyük bir sahtekarlıksa, komünist partisi konusundaki tutumu ondan da daha büyük bir sahtekarlıktır. İşçi sınıfımızın böyle sahtekarlıklara karnı toktur. Onun amacı icazet değil, bu düzeni yıkmaktır.

Mehmet Erenler

Burjuva demokrasisine faşizm diyenler burjuva demokrasisini dikensiz gül bahçesi mi zannediyorlar?

Faşizmle burjuva demokrasisi ikiz kardeştir

12 Eylül döneminin faşist lideri Evren bugün döneme uygun tavır içine girdi. Dünkü uyguladığı politika faşistti, bugünkü burjuva demokrasisi içinde o politikayı yürütmenin olanağı kalmadı. Aynı kadrolar eliyle bugün burjuva demokrasisi yürütülüyor.

Faşist Evren Almanya gezisinde "komünist partisi kurulmalıdır" derken bizim solcularımızın anlayamadığı, anlamak istemediği bir gerçeğin de daha iyi açığa çıkmasına yardım etti.

Faşizimle burjuva demokrasisi bir madalyonun iki yüzüdür. İkisinin arasında çin seddi yoktur. İkisi de aynı sınıfın diktatörlüğüdür. Öyle olduğu için, bu iki devlet biçiminin birbirine dönüşümü sınıfsal bir değişikliği, yani özde bir değişikliği gerektirmez. Değişiklik biçimdedir. Aynı sınıf, ihtiyacı dayattığı zaman faşizme başvurur. Bu durum faşizm döneminin siyasal kadrolarıyla, burjuva demokrasisi döneminin siyasal kadrolarının bazan üstüste düşebilmesinin nesnel temelidir.

Faşizm çözüldükten sonra Evren'in başta kalması da, dünkü faşist lider Evren'in bugünkü siyasal ortama uygun konuşabilmesi de bu nedenledir.

12 Eylül faşizmi burjuva demokrasisinin kadrolarını aldı hükümet yaptı. Birinci, ikinci Bülent Ulusu hükümetlerinde birçok sosyal demokrat kadro görev aldı.

12 Eylül döneminde uygulanan ekonomik siyaset, Özal'ın önderliğinde, 12 Eylül'den neredeyse 1 yıl önce, 24 Ocak 1980'de alınmıştı. Özal ve onun ekonomik siyaseti her dönemin kadrosu ve siyaseti oldu.

Bugün, burjuvazinin faşizmle de çözemediği sorunları katlanarak büyüdü. Toplumun devlet üzerindeki basıncı gittikçe artıyor. 12 Eylül'ün topluma dayattığı merkeziyetçilik darma dağın oldu. İşçi sınıfı, yeniden burjuvazinin üstüne üstüne yürüyor. Grevler, mitingler, toplantılar, protestolar, polisle çatışmalar oluyor. Ve 12 Eylül faşist döneminin başı Evren, "komünist parti kurulmalıdır" diyor. Evren faşizm döneminde böyle birşeyi ağzına alır mıydı? Almadı da zaten. Asalım, keselim, hepsini yok edelim dedi. Aynı faşist lider, değişen bugünkü dönemde bambambaşka bir dil kullanma gereği duyuyor.

Almanya'da kendisine yönelik protestolar yapılacağını söyleyen bir gazeteciye pişkince şu yanıtı verdi.

"Bunlar olur. Bunu yapacak olanlar Türk vatandaşları. Bize karşı oldukları için oraya gitmişler. Elbette karşı olduklarını gösterecekler. Sonra, artık bunlar, demokratik ülkelerde alışılmış şeyler... Beğenmediklerine domates atan, yumurta atan da çıkıyor. Bu ülkelerde bunlara karşı yapılacak birşey yok. Diyorlar ki: Bizim anayasamıza, kanunlarımıza göre bunlar normal. Bunlara artık biz de alışacağız, alışmamız lazım."

Evren 12 Eylül'de kendisine karşı olanlara "kansız" diyordu. "Bunların kökü dışarıda, bunlar Türk vatandaşı olamaz" diyordu. Vatandaşlıktan çıkarılanların, Türkiye'ye sokulmayanların haddi hesabı yok. Bugün ise aynı kişi "bunlar Türk vatandaşıdır, yumurta, domates atmaları da normaldir" diyor. Tabii biraz da yüzsüzlüğünden ve çaresizliğinden böyle söylüyor. İngiltere gezisinden sonra yüzüne tükürsen yağmur yağıyor zannetmeye başladı. İngiltere gezisinin ilk günlerinde protestoları görünce yüzünün rengi al al, mor mor olmuştu, ama sonraları pişkinleşip sırıtmaya başlamıştı.

12 Eylül döneminin faşist lideri Evren bugün döneme uygun tavır içine girdi. Dünkü uyguladığı politika faşistti, bugünkü burjuva demokrasisi içinde o politikayı yürütmenin olanağı kalmadı. Aynı kadrolar eliyle bugün burjuva demokrasisi yürütülüyor.

Evren hâlâ başta diyerek rejime faşist demenin hiçbir anlaşılır yanı olamaz. Hitler'in nazi subayı Kurt Waldheim da Avusturya'nın cumhurbaşkanı. Üstelik eli Evren'den daha çok kana bulaşmış birisi. Avusturya'da faşizm mi var?

Baskıların, işkencelerin sürüyor olmasına bakarak da faşizm var denemez. Bu, faşizmi baskı ve işkenceyle özdeşleştirmek demektir. Dahası, baskı ve işkencenin burjuva demokrasisine yakışmadığını, faşizme özgü olduğunu söylemek demektir ki, bunun adına *burjuva kuyrukçuluğu, burjuva demokrasisi hayranlığı* denir.

Burjuva demokrasisi ile faşizmi hem birbirine karıştırmamak gerek hem de ikisinin de burjuvazinin işçi sınıfına karşı diktatörlüğü olduğunu unutmamak gerekir. Ancak bunu iyi anladığımız zaman burjuvazinin oyunlarını boşa çıkarabiliriz. Onun oyunlarını ortaya çıkaramayacak olanlar ancak ona kuyrukluk yapabilirler.

Mehmet Erenler

Yaklaşan devrimci durum burjuvazinin uykusunu kaçırıyordu

Gündüzleri de korkmaya başladılar

İşçi sınıfımız geleceğin güzel günlerine hazırlanıyor. O, uyuz bayat sosyal demokratlar ve TBKP'li "yeni" ılık-sosyal demokratlarla birşey yapılamayacağını biliyor. Bunu ona hayatın dinamiği hergün grevlerde, toplantılarda, eylemlerde öğretiyor.

Yaklaşmakta olan devrimci durumun ayak sesleri artık duyulmaya başladı. Sesler o kadar gür ki, burjuvazinin geceleri uykuları kaçıyor. Bırakın geceleri, gündüzleri bile korkusundan ne yapacağını şaşırıyor.

Burjuvazinin temsilcilerinin parlamento içinde ve dışındaki hırlaşmaları burjuvazinin giderek bir yönetim bunalımı yaşadığını gösteriyor. Her hırlaşma, burjuva partilerinin cibiliyetsizliğine, belkemiksizliğine iyi bir örnek oluyor ve bu da bunalımı derinleştiriyor.

Burjuvazi ve onun dalkavuklarının nasıl ucubeler olduğunu emekçi halkımız son referandumla bir kez daha gördü. Halkımızın bu anayasadan beklediği, bekleyeceği birşey yok. O, burjuva anayasasının orasının burasının mıncıklanıp, "demokratikleşmesi" için uğraş vermiyor. Halkımızın öfkesi, hıncı, anayasasıyla, devletiyle, polisiyle tüm burjuva düzene karşıdır. İşçi sınıfımızın her geçen gün daha şiddetlenen, militanlaşan eylemleri, artık kimsenin burjuvaziden birşey beklemediğini ortaya koyuyor.

Burjuvazinin cephesinde "yeni" arayışlara gidiliyor. Burjuvazi, ekonomik bunalımdan çıkış yolunu bulamıyor. Ekonomik bunalımın süregenliği, siyasal bunalımı da beraberinde getiriyor. Artık eskisi gibi yönetemiyorlar. Demirel'in, TÜSİAD, İSO ve İTO'yla yaptığı "temaslar", Dinçkök, Sabancı, Demirel üçlüsünün karşılıklı cilveleşmeleri, ikide bir SHP ile, DYP ile yapılan görüş alışverişleri burjuvazinin yeni almaşıklar arayışı içinde olduğunu, burjuvazinin yedek atlarını tımar etmeye başladığını gösteriyor.

İşçi sınıfının başına yeni belalar sarılmak isteniyor. Burjuvazinin bu yeni silahları, proletaryanın bilincini bulandırmaya çalışan, onun bilimini fahişeleştiren yeni "ılık sosyal demokratlar". Burjuvazi bu yolla, işçi sınıfının yılmaz savaşımını engelleyeceğini zannediyor. Solculuk kısvesine bürünüp, işçi sınıfının boynundaki sömürü boyunduruğunu sıkmaya çalışanlara, işçi sınıfı en güzel cevabı devrimle verecektir.

İşçi sınıfımız geleceğin güzel günlerine hazırlanıyor. O uyuz bayat sosyal demokratlar ve "yeni" ılık-sosyal demokratlarla birşey yapılamayacağını biliyor. Bunu ona hayatın dinamiği her gün grevlerde, toplantılarda, eylemlerde öğretiyor.

İşçi sınıfının cephesinde, yaz mevsimiyle birlikte, belli bir sessizlik söz konusuydu. Ama bu, fırtına öncesi sessizliğiydi. Yaklaşmakta olan devrimci dalganın kabarış sessizliğiydi, güneşli dünyaya giden yolda hız almanın sessizliğiydi. Şimdi sessizlik yerini yüksek sesli bir savaşıma bırakıyor.

İşçi sınıfının önündeki seçenek tek ve nettir: Devrim. Bu yolda işçi sınıfına ne Türkiye'de işçi sınıfının çok küçük bir çekirdek olduğunu söyleyenler, ne de onu burjuvazinin kuyruğuna takmak isteyenler bir engel oluşturabilirler. Komünistlere büyük görevler düşüyor. Yaklaşmakta olan günlerle birlikte, bize düşen görevler daha da büyüyor. En önemli bir görevimiz, "yeni" ılık sosyal demokratların gerçek yüzlerini, sınıf düşmanlıklarını halkımızın önünde sergilemektir.

İşçi sınıfı tüm anti-demokratik ve gerici yasalara karşın, yeni militan yöntemler geliştiriyor. Kürdistan'da devrimci savaşım yeni ivmelerle şiddetleniyor ve yükseliyor. Halkımız, öfkesini, tüm pisliklerin sorumlusu olan bu düzene yöneltiyor. Türkiye'de sınıf savaşımının girdiği yeni aşama, komünist partisiyle, partimizle, işçi sınıfının her geçen gün biraz daha tek bir bütün olmasıyla belirleniyor. İşçi sınıfımız dünyayı kazanma savaşımına, komünist müfrezeleri önderliğinde hazırlanıyor. Partimizin şanlı kızıl sancağını hergün daha da yükseltiyoruz ve yükselteceğiz. Gelecek onun için savaşanlarındır!

K.Nalçacı, İstanbul

Duygu Asena'nın romanı burjuva bakışıyla kadını anlatıyor

Burjuva kadının adı yok

Kadının bireysel mücadeleyle elde ettikleri hayatın küçük detaylarıdır. Burjuva kadını bu gerçeği göremez. O yüzden de kitabına *Kadının Adı Yok* der. Bu düşünce emekçi kadına en büyük saygısızlıktır. Belki burjuva kadının adı yoktur ama çalışan milyonlarca kadının adı vardır.

Kadının Adı Yok. Duygu Asena'nın satış rekorları kıran bu kitabı, kadına, bir burjuva kadınının bakışıyla hitabediyor.

Feminist duygularla, bir parça da nefretle yazılan bu kitapta, yazar kadını korumak yerine, yer yer aşağılıyor. Duygu Asena romanında, sıradan bir kadını anlattığını, her kadının bu kitapta kendinden birşeyler bulacağını söylüyor. Küçük detay gerçekler açısından bakarsak, gerçekten de her kadın, kitapta kendinden bir parça bulabilir. Ama asıl sorun gözardı edilmiş, daha doğrusu burjuva bakışıyla çarpıtılmış. Küçük detaylar dışında, kitapta gerçeği bulmayı bir kenara bırakalım, asıl gerçeklerden kaçış söz konusudur.

Romanın kahramanı, kendi kendine yetmeyen bir burjuva kadını. Kahramana bilinçli olarak ad verilmemiş. Ama okuyan herkes romanda Duygu Asena'yı, ya da onun gibi herhangi bir burjuva kadınını rahatlıkla görebilir.

Roman kahramanı çeşitli, sıradan baskılarla büyüyor. Çevresindeki erkeklere düşman ama onlarsız yapamayan, kendini bulmak için de sürekli aşklar yaşayan, "özgürlük" arayışı içerisinde bocalayan bir kadın. Çevresinde yer alan her kadın onun dışında kalıyor. Dünya roman kahramanının etrafında dönüyor.

Diğer kadınlar ise, ya kocaları tarafından pasifize edilmiş, ya da kendi beceriksizlikleri (!) yüzünden dünyadan habersiz mahlukatlar. Diğer kadınlar hiç çalışmayan, evlilik meraklısı, kocalarının verdikleriyle yetinen, bu yüzden de baş kaldırmayan pasif ev kadınlarıdır. Çalışan kadın da patronun bilmemnesi (kahraman dışında)!

"Bütün kadınlar evlenmek için programlanmışlardır. Bir erkek onlarla evlenmek lütfunda bulunduğu zaman, zevkten ölürler. Evlenme teklifi aldıkları gün yaşamlarının en büyük günüdür. Nikah günü, bekaretin bozulması günü, ana oldukları gün gibi üç-beş tane daha büyük günleri vardır. Ve bu büyük üç-beş günün yaratıcıları da doğal olarak erkeklerdir. Onlarsız, büyük günler hiç yoktur."

Duygu Asena hanım, dünyayı sırf bu açıdan görüyor ki kitabında sadece bu kadınlara yer vermiş. Çalışan kadın denince, ille de bir büroda patronun gözdesi, elinde iş çantası, toplantılara girip çıkan kadın mı söz konusu? Milyonlarca emekçi kadın ne yapıyor? Bunların mücadelesi nerede? Bunu göremeyen ya da görmek istemeyen feminist entellektüel yazarlar dünyayı böyle bulanık yansıtırlar. Küçük gerçekler peşinden koşarken, asıl koca gerçeği göremezler.

Romanın kahramanı kadını aşağılıyor. Sınıfsal açıdan incelenmeyen kadın, doyumsuzluğun çıkmazı içerisinde bocalayıp duruyor. Bu doyumsuzluğun sonunda doğal olarak yalnızlığa ulaşıyor. Ondan sonra da tutup erkeği düşman görüyor. Hedef gösterdiği düşmanın peşinden koşuyor, koştukça da hem kadını, hem de karşı cinsi aşağılıyor. İnsanı küçültüyor. Tam aradığı gerçeği bulacakken, basit bir manevrayla tekrar o düzeysiz durumuna dönüyor.

Kadının bireysel mücadeleyle elde ettikleri hayatın küçük detaylarıdır. Burjuva kadını bu gerçeği göremez. O yüzden de kitabına *Kadının Adı Yok* " der. Bu düşünce emekçi kadına en büyük saygısızlıktır. Belki burjuva kadının adı yoktur ama çalışan milyonlarca kadının adı vardır.

Duygu Asena bu romanıyla kadına hitabettiğini sanıyorsa yanılıyor. Emekçi kadının sorunu kendini kanıtlayıp, bireysel "özgürlük" peşinden koşturmak değildir. Emekçi kadının sorunu, cinsel doyumu arayıp, ona kavuşmak için toplumda sivrilmeye uğraşmak değildir. Emekçi kadının sorunu, çevresinde gördüğü her erkeğe düşman olmak değildir.

Emekçi kadının sorunu sömürüyü ve ezgiyi tümüyle kazımak, sosyalizme kavuşmaktır. O, bunun için, emekçi erkekle omuz omuza vererek mücadele ediyor.

Duygu Asena gibi burjuva yazarları kadın sorununa ancak bu kadar yaklaşabilirler. Sınıfsal konumu nedeniyle Asena, küçük gerçekleri sergilerken yukarıda parmak bastığımız asıl koca gerçeği bilerek saklamış. Yok eğer bilerek değil bilmeden yapmışsa o zaman ona bir önerimiz var. Gidip emekçi kadın olsun, belki o zaman gerçeği bulabilir.

Zeliha Küçükçetin

İnsanlar barut gibi

Değerli yoldaşlar,
B.Berlin'de bir izin mevsimi daha sona erdi. İzinden gelen işçilerle sohbet toplantıları düzenledik. Bol bol Türkiye'yi konuştuk. Gelenlerin hepsi yaşamdan, pahalılıktan şikayetçi. "Hayret, orada insanlar nasıl geçinebiliyorlar, bu işin içinden nasıl çıkabiliyorlar" diyorlar. "Yaşam" diyorlar, ateşten gömlek, Türkiye bir gün patlar, insanlar barut gibi" diyorlar.

Bazı sempatizanlarımız da Türkiye'de sol hareketteki çürümeden, insanların laçkalığından, yozlaşmadan bahsettiler. İnsanlar birbirlerine güvenlerini yitirmişler diyorlar. Eh biraz da haklılar. Sol maskesi altında ilk fırsatta tabanları yağlayan, militanları öyle başı boş, çaresiz bırakan bir sürü "yönetici" görmedik mi? Fakat insanlar barut gibi, her an patlamak üzere diyorlar. Güven arıyorlar, örgüt arıyorlar diyorlar. Kısaca sapına kadar devrimci örgüt arıyorlar. Çok işimiz var yoldaşlar.

Bizim burada yaptığımız insanların güvenini kazanmak. Oportünizmin, reformizmin gerçek yüzünü göstermek. Sol maskeleri indirmek, demagojik militanlığa kalkışanları sergilemek ve yalana, dolana bir tekme vurmak.

Nice insan aynı filmi bir daha görmek istemiyor. Bıkıp, usanmadan anlatıyoruz. Önemli olan partiye güvenmektir, işçi sınıfına güvenmektir. Bunları örnekleyerek anlatıyor, yaptığımız eylemlerle de bunu ispatlamaya çalışıyoruz.

Bize düşen yoldaşlar, iğne ile kuyu kazar gibi, sabırla savaşmak, partimiz için çalışmak, çalışmak, çalışmaktır. Partimizi işçi sınıfımızın kalesi yapmaktır.

Biz burada, izin mevsiminde Berlin senatosunun hazırladığı festivallere katıldık. Stand açtık, gazetemizi tanıttık, sattık. Türkiye'deki grevleri, verilen demokrasi savaşını çenelerimiz yoruluncaya kadar anlattık. Şimdi Türkiyeli işçiler izinden döndüler. Yeni bir çalışma dönemi başlıyor.

Değerli yodlaşlar, bu yıl partimizin burada dal budak salmasını hiçbir güç engelleyemez. Partimiz burada yeni militanlar kazanacaktır. Yılgınlığa, korkaklığa, laçkalığa vura vura gelişeceğiz.

Yoldaşça selamlarımla
M.Barış, B.Berlin

Mistik bir değerlendirme

Değerli yoldaşlar,
Geçenlerde, TDKP'nin merkez yayın organı *Devrimin Sesi* elime geçti. Dergi, "Evren'in İngiltere gezisinin ardından" başlıklı bir yazı yayınlamıştı. Yazının sondan ikinci paragrafında şöyle deniyordu:

"Evren'in faşist olmadığını, faşizmin çözüldüğünü iddia edenler, İngiltere'nin mistik havası içinde uyumaya devam etsinler. Üçbin kilometre uzaktan ülkemizi tahlil etsinler, hiç kimseyi kandıramazlar. Bu gibi guruplar Avrupa'da doğup, Avrupa'da ölmeye mahkumlar." (*Devrimin Sesi*, Ağustos 1988)

Evet yoldaşlar aynen böyle yazmışlar. Faşizmin çözüldüğünü bizden başka kimse iddia etmediğine göre, herhalde bizden sözediyorlar.

İTİB'in "Faşist Evren kovacağız seni her yerden" afişleri bütün Londra'yı donatmışken, bu slogan faşist Evren'in İngiltere ziyareti boyunca protesto eylemlerinin en belirgin sloganı halini almışken, bu yazıyı yazanlar, havayı mistik sanarak uyumuş olmalılar ki duymamışlar!

Faşizmin çözülmüşlüğüne gelince. Evet Türkiye'de çoktan faşizm çözülmüştür diyoruz ve buna uygun olarak çalışıyoruz.

Bu nasıl bir faşizmdir ki, çeşit çeşit siyasal parti ortalıkta cirit atıyor, hatta "sosyalist parti" kuruluyor, sol dergiler, kitaplar, *Emeğin Bayrağı* da dahil legal sol yayınlar çarşaf çarşaf çıkıyor. İşçi sınıfı hergün yaptığı miting, grev ve direnişlerle güdük burjuva demokrasisinin yasalarını paramparça ediyor.

Faşizmin monolitik sessizliği altında bunların hangisi oluyordu?

TDKP'liler dünyanın görmüş olduğu faşist yönetimleri "birazcık" olsun Marksist-Leninist bir bilimsel yaklaşımla izlemiş olsalardı, bugünün Türkiye'sine faşist demezlerdi. Ayrıca bugüne faşist demek, faşizme de, burjuva demokrasisi kavramına da iltifat etmek oluyor. Çünkü bugünkü güdük "özgürlükler", faşizm açısından oldukça iyi sayılır. Öte yandan, baskıcı, işkenceci yanları olduğu için güdük burjuva demokrasisine faşizm demek, aslında burjuva demokrasisi baskısız, işkencesiz bir gül bahçesidir, diktatörlük değildir demek anlamına gelir. Burjuva demokrasisine övgüdür.

Emperyalist ülkeler, dünyayı talandan, sömürgelerden elde ettikleri aşırı kârlardan kırıntı dağıtarak "batı tipi" denen ılık burjuva demokrasisini ayakta tutabiliyorlar. Oysa emperyalistleşemeyen Türkiye burjuvazisinin emekçi halka dağıtabileceği en ufak bir kırıntısı yoktur. Bu nedenle batı tipi burjuva demokrasisi Türkiye'de yaşayamıyor.

Kaldı ki, batı tipi burjuva demokrasilerinin beşiği olan İngiltere, Almanya, Fransa vb. ülkelerde de, işçi sınıfı demokratik hakları için sokağa çıktığı zaman, madalyonun öteki yüzü olan burjuva diktatörlüğü hemen açığa çıkıveriyor. Her devlet özünde bir diktatörlüktür.

TDKP'liler burjuva demokrasisini herhalde dikensiz bir gül bahçesi zannediyorlar ki, Türkiye tipi, aşırı güdük burjuva demokrasisi altında, burjuvazi, gerici, baskıcı, şövenist yüzünü işçi sınıfına gösterince, bu olsa olsa faşizm altında olabilir diye düşünüyorlar.

Batı tipi burjuva demokrasisinin bile burjuva diktatörlüğü olduğunu unuttukları içindir ki, TDKP'liler İngiltere'nin havasını mistik buluyorlar.

Devrimci çalışma yürüten için İngiltere'nin havası hiç de mistik değil. Ama *Devrimin Sesi*'ndeki haberi yazanlar oldukça mistik davranıyorlar.

Bir komünist hareket Marksist-Leninist ilkelerle çalışır. İlkelerde taviz vermez, onları gözbebeği gibi korur.

"Biz 'komünist'iz, 'devrimci'yiz" diyenlerin, burjuvaziyle uzlaşan ve sosyal demokratlaşan TBKP'lilerin legal derneğinin "siyaset yapmama" koşuluyla gösterdiği masada ne işleri vardır? Bizim bildiğimiz, devrimcilerin yeri, sosyal demokratların değil devrimcilerin yanıdır.

Sonra, bir tahlilin doğruluğu ya da yanlışlığı kilometrelerle belirlenmez. Asıl belirleyici olan tahlilin, gerçeğe uygunluğu, Marksist-Leninist bilimsel içeriğidir. Türkiye'de faşizm var demek, ne kadar yakında yapılırsa yapılsın, Türkiye gerçeğine ve doğruya binlerce kilometre uzakta kalıyor. Bizim Avrupa'da doğmuş olduğumuzu vb. söylemek de öyle!

Bu tür karalamalar, bırakalım "komünist"liği, "devrimci"liği, "gerçekçi"liğe bile sığmıyor. Bunu söyleyenler, kendi gerçekçiliklerini bir süzgeçten geçirsinler!

C. Pehlivanlı, Londra

Sınıfa, sempatizana, kendine güven!

Okurlarımıza duyuru

Değerli *İşçinin Sesi* okurları,
Gazetemizin, 15 sterlin olan Türkiye dışı abone bedelini, 353. sayımızdan itibaren, yeni bir sınıflandırma yaparak değiştirdik.

Son yıllarda, abone sayısında olduğu kadar, uluslararası posta taşıma ve baskı masraflarında da artışlar oldu. Öyle ki, örneğin Avustralya için yaptığımız posta masrafı, abone bedelini aşar duruma geldi. Bunun önüne geçmek için abone koşullarını yeniden düzenledik.

Yeni düzenlemeye göre yıllık ve altı aylık abone bedelleri şöyledir:

BÖLGE	YILLIK	6 AYLIK
İngiltere	20 Sterlin	10 Sterlin
Avrupa	22 Sterlin	11 Sterlin
Ortadoğu	40 Sterlin	20 Sterlin
K. Amerika	40 Sterlin	20 Sterlin
Avustralya	48 Sterlin	24 Sterlin

Yeni abone koşulları 353. sayımızdan itibaren geçerli olacak, eski abonelerimiz, abonelikleri bitene kadar yeni düzenlemeden etkilenmeyecekler.

İŞÇİNİN SESİ YAYINLARI İŞÇİNİN SESİ YAYINLARI İŞÇİNİN SESİ YAYINLARI İŞÇİNİN SESİ YAYINLARI

Türkiye'deki okurlarımız, listemizden seçtikleri yayınları, karşılığında 4 kitap yollayarak elde edebilirler.

EMPERYALİZMİN ZAYIF HALKASI TÜRKİYE
R.Yürükoğlu, Mart 1980
Yay.no.7 Fiyatı:2.50 Sterlin
PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ
R.Yürükoğlu, Eylül 1979
Yay.no.8 Fiyatı:1.00 Sterlin
PARTİ DİSİPLİNİ
Cemil Silahtar,
Yay.no.9 Fiyatı:1.00 Sterlin
ÜÇÜNCÜ PROGRAM VE GÖREVLERİMİZ
R.Yürükoğlu, Eylül 1979
Yay.no.10 Fiyatı:1.00 Sterlin
TOPLUM SÖZLEŞMELER VE DEVRİM SAVAŞIMI
Emine Engin, Ekim 1979
Yay.no.11 Fiyatı:1.50 Sterlin
AÇIK MEKTUP
Veli Dursun, Şubat 1980
Yay.no.12 Fiyatı:1.00 Sterlin
TKP LENİNCİLER KONFERANSI KARARLARI 1980
Yay.no.13 Fiyatı:1.00 Sterlin
SINIF SAVAŞININ VARDIĞI AŞAMA VE KOMÜNİST PARTİSİNİN TAKTİKLERİ
R.Yürükoğlu, Haziran 1980
Yay.no.14 Fiyatı:1.00 Sterlin
KÜRT SORUNU
Süleyman Sakalı, Ağustos 1980
Yay.no.15 Fiyatı:2.00 Sterlin
PROPAGANDA VE AJİTASYONUN GÜNCEL SORUNLARI
R.Yürükoğlu, Ekim 1980
Yay.no.16 Fiyatı:1.50 Sterlin
SOSYALİZM ÜSTÜN GELECEKTİR
R.Yürükoğlu, Ekim 1980
Yay.no.17 Fiyatı:1.00 Sterlin
KIBRIS SORUNU
Emine Engin, Yıldırım Girneli
Ekim 1980, Yay.no.18 Fiyatı:1.00 Sterlin
12 EYLÜL FAŞİST DARBESİ VE TKP EŞGÜDÜM KOMİTESİ KARARLARI
Aralık 1980, Yay.no.19 Fiyatı:1.00 Sterlin
TKP LENİNCİLER KONFERANSI TUTANAKLARI
Aralık 1980, Yay.no.20 Fiyatı:5.00 Sterlin
TKP II. LENİNCİLER KONFERANSI KARARLARI 1981
Mart 1981, Yay.no.21 Fiyatı:1.50 Sterlin
BU KAVGA GELECEK KAVGASIDIR
R.Yürükoğlu, Eylül 1981
Yay.no.22 Fiyatı:1.50 Sterlin
GÜVENLİKLİ ÇALIŞMA
Hasan Derin, Kasım 1981
Yay.no.23 Fiyatı:2.00 Sterlin
KANKUN KONFERANSI VE DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ
R.Yürükoğlu, Ocak 1982
Yay.no.24 Fiyatı:95 pence
YAŞAYAN SOSYALİZM
R.Yürükoğlu, Ocak 1982
Yay.no.25 Fiyatı:2.00 Sterlin
AFGANİSTAN DEVRİMİ
Emine Engin, Ocak 1982
Yay.no.26 Fiyatı:2.00 Sterlin
YAŞADIKÇA/SOLDIER ON/ SO LEBEN WIR
S.Erek, Ağustos 1982
Yay.no.27 Fiyatı:4.50 Sterlin
SOSYALİZM VE DEMOKRASİ
R.Yürükoğlu, Ekim 1982
Yay.no.28 Fiyatı:1.50 Sterlin
DURUM VE GÖREVLERİMİZ
R.Yürükoğlu, Ekim 1982
Yay.no.29 Fiyatı:1.50 Sterlin
GEÇİCİ YOL ARKADAŞLARI
Ekim 1982, Yay.no.30 Fiyatı:1.50 Sterlin
TKP DAVASI İDDİANAMESİ
Aralık 1982, Yay.no.31 Fiyatı:2.00 Sterlin
EĞİTİM EL KİTABI
Şubat 1983, Yay.no.32 Fiyatı:1.50 Sterlin
TKP'DE TARTIŞMALAR 1981-1982 — BELGELER
H.Erdal, Mart 1983
Yay.no.33 Fiyatı:1.00 Sterlin
TKP'MİZİ YÜKSELTELİM
H.Erdal, Mart 1983
Yay.no.34 Fiyatı:1.50 Sterlin

İŞÇİNİN SESİ CİLTLERİ
1.Cilt (96-129) Fiyatı:10.00 Sterlin
2.Cilt (130-159) Fiyatı:10.00 Sterlin
3.Cilt (160-200) Fiyatı:15.00 Sterlin
4.Cilt (201-236) Fiyatı:15.00 Sterlin
5.Cilt (237-253) Fiyatı:15.00 Sterlin
6.Cilt (254-275) Fiyatı:15.00 Sterlin
7.Cilt (276-300) Fiyatı:15.00 Sterlin

İŞÇİNİN SESİ DERLEME DİZİSİ
TARİHİN SAVAŞ ÇAĞRISI
Derleme dizisi: 1, Şubat 1987
Yay.no.50, Fiyatı:2:00 Sterlin

YENİ ÇIKTI
MERHABA Şiirler
Ozan Öncü: Mart 1988
Yay.no.52, Fiyatı: 2.50 Sterlin

TKP-EK GENİŞLETİLMİŞ TOPLANTI KARARLARI
Nisan 1983, Yay.no.35 Fiyatı:1.00 Sterlin
NEDEN FAŞİST DİYEMİYORLAR
Emine Engin, Nisan 1983
Yay.no.36 Fiyatı:1.50 Sterlin
TKP-EK TOPLANTI KARARLARI
Mart 1983-Ağustos 1983
Yay.no.37 Fiyatı:1.00 Sterlin
GRENADA'DA ŞEHİT DÜŞEN KÜBALI İŞÇİLERİN ARDINDAN
Fidel Castro, Aralık 1983
Yay.no.38 Fiyatı:90 pence
İYİ BİR ÖNCÜ DEĞİL, KÖTÜ BİR ARTÇI BİLE DEĞİL
R.Yürükoğlu, Şubat 1984
Yay.no.39 Fiyatı:1.50 Sterlin
YABANCI İŞÇİLER SORUNU — YAZILAR
Haziran 1984, Yay.no.40
Fiyatı:1.50 Sterlin
KÜÇÜK BURJUVAZİ VE DEVRİM SAVAŞIMI
Ali H. Karadağ, Temmuz 1984 Yay.no.41
Fiyatı:1.00 Sterlin
FAŞIZMIN ÇÖZÜLÜŞÜ
R.Yürükoğlu, Eylül 1984
Yay.no.42 Fiyatı:2.50 Sterlin
EŞGÜDÜM KOMİTESİ VE ÜST BÜRO TOPLANTILARI TUTANAKLAR
10 Eylül-18 Ekim 1984
Aralık 1984, Yay.no.43
Fiyatı:3.00 Sterlin
TKP-İŞÇİNİN SESİ 5.(1). KONGRE 1985 BELGELER Haziran 1985,
Yay.no.44 Fiyatı:2.00 Sterlin
TKP-İŞÇİNİN SESİ PROGRAM
Yay.no.45 Fiyatı:1.00 Sterlin
İSPANYA'DA FAŞİZMİN ÇÖZÜLÜŞÜ
Mehmet Kurtalan, Ekim 1985
Yay.no.46 Fiyatı:2.00 Sterlin
KIRKIN YARISI-CİLT I
Basında Çıkmış Yazılar
R.Yürükoğlu, Kasım 1985
Yay.no.47 Fiyatı:7.50 Sterlin
ÖRGÜT VE ÖRGÜTÇÜ
R.Yürükoğlu, Ocak 1986
Yay.no.48 Fiyatı:2.50 Sterlin
KIRKIN YARISI - CİLT II
Basında Çıkmış Yazılar
R.Yürükoğlu, Ağustos 1986
Yay.no.49 Fiyatı:7.50 Sterlin
OPORTÜNİZME KARŞI SAVAŞ VE TKP'NİN LENİNCİ BİRLİĞİ İÇİN
Hızır Kaya, Elif Toprak, Haziran 1987
Yay.no.51, Fiyatı:2.00 Sterlin

İşkenceci Yıldıran devrimcilerce cezalandırıldı

İTİN ÖLÜMÜ

Yalnız itler cezalandırılmayacak. İşçi sınıfı, asıl büyük cezayı itlerin ipini elinde tutanlara verecektir. Düzeni kökten yıkacak, itleri ve sahiplerini aynı çöplüğe dökecektir.

1981'den 1984 yılına kadar Diyarbakır Cezaevi'nde iç güvenlik amiri olarak görev yapan, görevi süresince 32 devrimcinin ölümüne, birçoğunun sakat kalmasına neden olan işkenceci, Esat Oktay Yıldıran devrimcilerce öldürüldü.

1980 döneminde, o zaman Kolordu Komutanı olan Kemal Yamak tarafından, Kürt devrimcilerinin yoğun olduğu Diyarbakır Cezaevi'nde, tek yetkili olarak görevlendirilen E.Oktay Yıldıran üç yıl boyunca devrimciler üzerinde her tür işkenceyi sınırsız uyguladı. Faşist, ırkçı birisiydi. Kürt ve komünist düşmanı olması nedeniyle, efendileri tarafından Diyarbakır Cezaevi'ne iç güvenlik amiri görevine getirilerek ödüllendirildi. O da efendilerinin isteğini kusursuz yerine getirdi.

Yıldıran'ın görev yaptığı dönemde, Diyarbakır Cezaevi, işkencenin sistemli bir devlet politikası olarak yürütülmesine bir örnek oluşturdu.

Diyarbakır Cezaevi'ni tam bir gestapo bürosu gibi değerlendiren Yıldıran'ın adı, birçok yayın organında işkencecilerin başında yer aldı. *Rızgari, Serxwebun, 2000'e Doğru, Kürt Haber Ajansı,* Diyarbakır'da yapılan işkencelerin Yıldıran tarafından amansızca uygulandığını dile getirdi.

SHP Mardin Milletvekili Ahmet Türk de Yıldıran'ın öldürülmesi üzerine şunları söyledi:

"O sırada cezaevinde işkence yapıldığını bütün Diyarbakır, hatta bütün Türkiye biliyor. Bizzat bana da işkence yaptı. Bir mahkeme dönüşünde bana 'sen duruşma sırasında bir mahkuma selam vermişsin' dedi. Sonra da iki askerin yanında, büyük salonda çırılçıplak soydurttu ve copladı. Yediğim coplardan 15 gün yatamadım."

ANAP Mardin Milletvekili Nurettin Yılmaz da şunları söyledi:

"Bu kişiyi tanıyorum. Zaten o cezaevinde yatıp da tanımayan yoktur. Bütün Diyarbakır da tanır. İşkencenin bir numaralı kahramanıydı. Tuvalet deliklerini tıkatırdı. İkinci, üçüncü katlardan inen bütün kanalizasyon pislikleri alt katlarda toplanırdı. Daha sonra, tutuklulara bu tıkanan tuvaletlerdeki suları içirtirdi."

Burjuvazi toplumdaki dengelerin giderek değişmesiyle birlikte Yıldıran'ı, 1984 yılında binbaşı rütbesiyle, önce Manavgat Askerlik Şubesi'nde görevlendirerek kamufle etmeye çalıştı. İzini iyice kaybettirmek için birkaç yer daha dolaştırdı. İzmir'e, Aydın'a gönderildi. En son olarak da İstanbul/Alemdağ-Çekmeköy, 23. Tümen Komutanlığı'nda görevlendirildi.

Yıldıran, ölüm korkusu içinde, belinde silahıyla kendini saklamaya çalıştı. Hayatının tehlikede olduğunu bildirmesine rağmen efendisi burjuvazi onu koruyamadı. İstanbul'un göbeğinde devrimcilerin kurşunlarıyla cezasını buldu.

Burjuva basını, olayı büyük başlıklarla verdi. Günlerce yazdı. Ama Yıldıran'ı savunma edebiyatı yapmadı. Yazılanlarda iki nokta dikkati çekti.

Birincisi, burjuva basın, yapılan işkenceleri sergilerken, bunu yalnızca Yıldıran'la sınırlı tuttu. İşkence, burjuva devletten özellikle koparılarak yansıtıldı. Hatta bu işkencecilerin, devlet tarafından cezalandırılarak halkın burjuvaziye karşı duyduğu öfkenin indirilmesi gerektiği imasında bulundu. İkincisi kendi deyimleriyle "terör İstanbul'a geldi" şeklinde, halkta burjuvaziye karşı biriken öfkenin eylemlerle patlamasından duyulan korku dile getirildi. Artık, burjuvazinin ölüm korkusu herşeyde sırıtıyor.

Burjuva basın, işkencenin sistemli bir devlet politikası olduğunu gözlerden gizlemeye çalışırken, Genel Kurmay Başkanlığı Genel Sekreterliği'nce yapılan açıklama işkenceciyi savunarak bir çuval inciri berbat etti:

"Binbaşı Esat Oktay Yıldıran kendisine verilen görevleri kanun, yönetmelik ve diğer yasal mevzuat içinde en iyi bir şekilde yapmak için çaba gösteren, her görevde komutan ve amirlerinin takdirlerini kazanmış, Atatürk İlke ve İnkılaplarına yürekten bağlı, Türk vatanının bölünmezliğine inanmış çok kıymetli bir subay olarak isim yapmıştır. Ve daima da böyle anılacaktır."

İşkenceciler döktükleri kanla lanetle anılacaktır. Hiçbir damla kanın hesabı sorulmadan kalmayacak. Yalnız itler cezalandırılmayacak. İşçi sınıfı, asıl büyük cezayı itlerin ipini elinde tutanlara verecektir. Düzeni kökten yıkacak, itleri ve sahiplerini aynı çöplüğe dökecektir.

Mehmet Erenler

Radyo, televizyon, yayınlar, hep yapmacık bir "sevgi" edebiyatıyla doldu

Burjuvazinin tek sevdiği vardır o da kârıdır

İşkenceci binbaşının öldürülmesi üzerine *Tercüman,* "bu acıya yürek mi dayanır" diye başlık atmış. Burjuvazinin yüreği, işkencecinin yıllardır yaptığı işkencelerin acısına dayanmış da işkencecinin ölümünün acısına dayanamıyor! Yürek değil, herşeyi kendi kârı doğrultusunda yontan nalıncı keseri!

Bir süredir burjuvazi, çekilmez bir demagoji yapıyor, yapmacık bir "sevgi" edebiyatı yayıyor. Radyoda, televizyonda, yayınlarda sürekli "sevgi" reklamı yapılıyor.

Radyoda bir ressamla konuşurken spiker, "efem, sevgi dolu manzara resimleriniz var" gibi abes sözler ediyor, ille de "sevgi" sözünü arada geçiriyor. Televizyonda bira reklamlarında bile "sevgi" boy gösteriyor. Özal, reklama benzer konuşmalarında vatandaşları ne çok sevdiğini(!) sık sık belirtiyor. Bu arada sosyal demokrasi de boş durmuyor, "sevgi"yle dünya barışı sağlamaya kalkışıyor.

Sosyal Demokrat adlı dergide Tolga Yarman, şöyle demiş:

"Dünya barışını, bilinçle ve sevgiyle kucaklayacak dünya halkları, ulusları yeşertir ve yaşatır." *(agy, Eylül 1988)*

Yığınların barış istemesi nedeniyle artık devlet adamları da ayaklarını yere basmaya başlıyormuş. Bu "bilinç"le halklar barışı sevdikçe, devlet adamları da barışçı davranacaklarmış ve böylece savaş tehlikesi yavaştan kalkacakmış. Tolga Yarman böyle diyor. "Sevgi" ne saçma alıklara alet ediliyor!

"Sevgi"nin nelere alet edildiğine, daha çok örnek verebiliriz. Örneğin, bir yandan Pir Sultan'a dil uzatırken, öte yandan kendini muazzam bir devrimci ozan olarak sunmaya çalışan Ahmet Kaya'nın "Başkaldırıyorum" başlıklı kasetinde, "sevgi"nin mavzer yerine geçtiğini ekleyebiliriz. Tabii, sevgi gibi bir silahla başkaldırmak, burjuvaziyi sevgiye boğmak, gerçekte başkaldırmamak oluyor.

Kısacası, "sevgi" konusu, burjuvazinin ideolojik saldırısının son zamanlarda odaklaştığı noktalardan biridir.

Sevgi, kuşkusuz, hiç küçümsenmeyecek, çok güzel bir kavramdır. Kapitalizmin buna bir tek katkısı vardır: Toplumu, doğru dürüst bir sevginin nasıl olması gerektiğini hayal edebilecek gelişme düzeyine ulaştırıyor. Ama bunun ötesinde, kapitalizmin sevgiye hiçbir katkısı yoktur. Onun açlık disiplinine dayanarak yaydığı çıkarcılık, rekabet, kazık atma, köşe dönme alışkanlıkları, her biri sevgiye düşmandır. Kapitalizmin sevdiği tek şey kârdır.

Nitekim, son sıralarda moda olan "sevgi" edebiyatından da burjuvazinin beklediği bir kâr vardır. Burjuvazi, her geçen gün biraz daha kızışan toplumsal siyasal çelişkileri belki bu yoldan yumuşatırım diye çabalıyor. Ancak, burjuvazi, nasıl ekonomide kâr edeyim derken kendi mezar kazıcısını yaratıyorsa, "sevgi"yi sınıf uzlaşmacılığı yönünde kullanayım derken de kendi sevgi düşmanlığını sergiliyor.

Bir yandan kendi "sevgi" dolu ilişkileri, öte yandan işçilere, devrimcilere "sevgi" dolu saldırıları, burjuvazinin kendisinin dikkatleri çektiği "sevgi" konusunda, kendi iğrenç yüzünü açığa çıkartmasına neden oluyor.

Burjuvazi sevgiye ne kadar meraklı ki, milyonlar açlık içinde yaşıyor ve giderek de yoksullaşıyor. Bu ne insan severliktir! 16 polisin durmuş bir araba içindeki 4 devrimciye 200'ü aşkın kurşun yağdırması da, basında buna karşı gösterilen daha doğrusu gösterilmeyen tepki de burjuvazinin insan sevgisine canlı ve taze örneklerdir. Ayrıca, işkenceci bir binbaşının öldürülmesi üzerine *Tercüman,* "bu acıya yürek mi dayanır" diye başlık atmış. Burjuvazinin yüreği, işkencecinin yıllardır yaptığı işkencelerin acısına dayanmış da işkencecinin ölümünün acısına dayanamıyor! Yürek değil, herşeyi kendi kârı doğrultusunda yontan nalıncı keseri!

İnsanlar arasında karşılıklı saygıya ve sevgiye dayalı ilişkilerin egemen olmasını gerçekten isteyenlerin yeri devrim cephesindedir. Sevginin zaferi de devrimin zaferine bağlıdır.